

ΡΟΒΟΛΙΑΡΙΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΡΟΒΟΛΙΑΡΙΤΩΝ ΦΘΙΩΤΙΔΑΣ

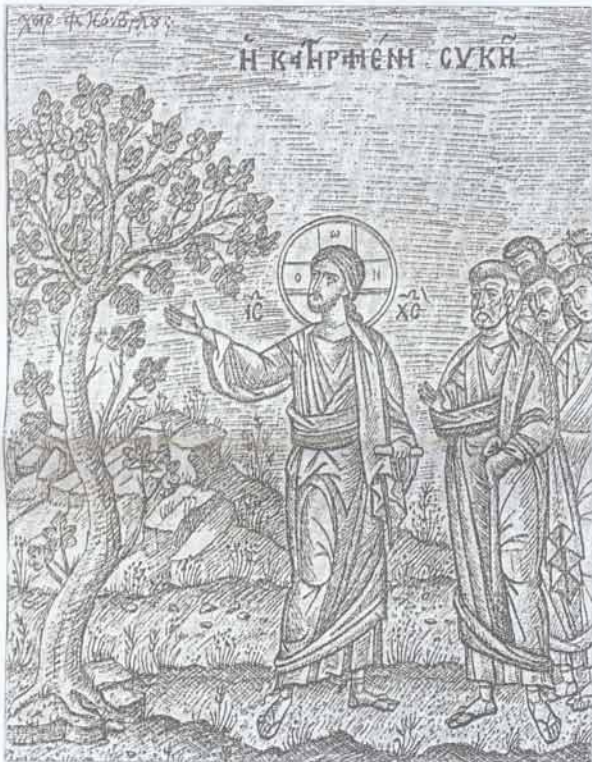
Κατράκη 4 Άνω Ιλίσια 15771 • Τηλ.: 210-7705370 <http://www.angelfire.com/hi/rovoliari>
Χρόνος 21ος • Αριθμός φύλλου 81 • Ιανουάριος - Φεβρουάριος - Μάρτιος 2005

Οι ακολουθίες της Μεγάλης Εβδομάδας

Η εβδομάδα πριν από το Πάσχα ονομάζεται **Μεγάλη** και πραγματικά είναι. Από την Κυριακή των Βαΐων και κάθε βράδυ ψάλλεται στις εκκλησίες ο Όρθρος της επόμενης ημέρας, για να μπορούν όλοι να ζήσουν τα δραματικά γεγονότα των Παθών του Κυρίου. Αλλά ας δούμε τις ημέρες με τη σειρά.

Τη **Μεγάλη Δευτέρα** κυριαρχούν δύο γεγονότα: η ζωή του πάγκαλου (πανέμορφου στο σώμα και στην ψυχή) Ιωσήφ και το περιστατικό με την άκαρπη συκιά (Ματθ. 21, 18-22). Ο Ιωσήφ προεικονίζει το Χριστό και η συκιά συμβολίζει τη συναγωγή των Εβραίων, που ήταν άκαρπη από καλά έργα.

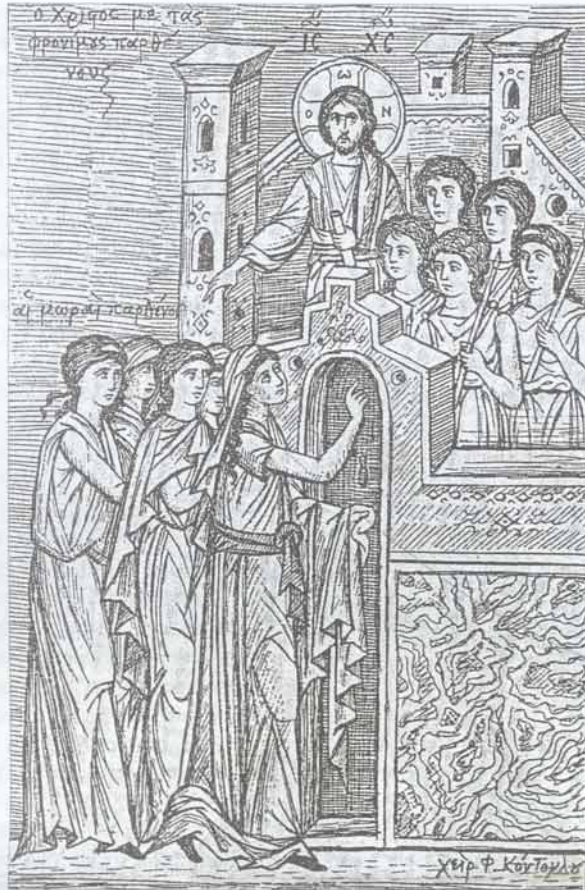
Τη **Μεγάλη Τρίτη** θυμόμαστε δύο παραβολές: των δέκα παρθένων και των ταλάντων (Ματθ. 25, 1-30). Η πρώτη ζητά να είμαστε ως πιστοί συνεχώς έτοιμοι έχο-

ντας αναμμένες τις λαμπάδες της πίστης και της φιλανθρωπίας. Η δεύτερη μας θέλει εργατικούς, για να αυξησουμε τα πνευματικά μας χαρίσματα.

Η **Μεγάλη Τετάρτη** είναι αφιερωμένη στην αμαρτωλή γυναίκα, που κατάλαβε ότι ο Ιησούς ήταν ο Θεός και μετανιωμένη για τα λάθη της άλειψε τα πόδια του με πολυτίμο μύρο, ενώ τα έβρεχε με τα δάκρυά της (Λουκ. 7, 47).

Τη **Μεγάλη Πέμπτη** γιορτάζουμε: τον ιερό Νιπτήρα, το πλύσιμο δηλαδή των ποδιών των μαθητών από το Διδάσκαλό τους, το Μυστικό Δείπνο (την παράδοση της Θείας Ευχαριστίας), την προσευχή του Κυρίου

στον Πατέρα του και την προδοσία του Ιούδα.

Οι τέσσερις αυτές ημέρες μάς προετοιμάζουν πνευματικά για το θείο δράμα, ενώ τη **Μεγάλη Παρασκευή** έχουμε την κορύφωσή του: τα άγια και σωτήρια και φρικτά Πάθη του Κυρίου και Θεού μας.

Το **Μ. Σάββατο** γιορτάζουμε την ταφή του Κυρίου και την κάθοδό του στον Άδη, όπου κήρυξε σ' όλους τους νεκρούς. Σώθηκαν όσοι πίστεψαν σ' αυτόν. Ανάμεσά τους ο Αδάμ και η Εύα.

Το **θαυότερο νόημα της Σταύρωσης του Κυρίου**

Στα κείμενα του μαθηματός μας, βρίσκουμε το νόημα των σωτηρίων αυτών ημερών. Ο Κύριος -μας λένε- θυσιάστηκε για χάρη μας.

Έδωσε τον εαυτό του «αντάλλαγμα τω θανάτω», θυσιάστηκε δηλαδή για να απαλλαγούμε από τη φοβερή εξουσία του θανάτου. Συγχώρησε τον άνθρωπο για την αμαρτία του, αλλά και τον δόξασε. Τον συμφιλίωσε με το Θεό, έκαμε τη γη ουρανό, πάτησε (=σύντριψε) με το θάνατό του το θάνατο και το διάβολο, θεμελίωσε την Εκκλησία και μας χάρισε τη ζωή.

Ο θάνατός του είναι **δοξασμένος**, γιατί μας δώρισε την **αθανασία** και τη **δόξα**, με την εκ νεκρών **Ανάσταση**.

Σύνταξη μελέτης δρόμου Ροβολιαρίου-Φτελιάς Σύνορα Ρεντίνας (χλμ. 6,5) από Νομαρχία Φθιώτιδας

Σε συνάντηση που έγινε στη Νομαρχία Φθιώτιδας την 29/3/2005, παρουσία του Νομάρχη κ. **Αθαν. Χειμάρη**, του δ/ντή της δ/σης Τεχνικών Υπηρεσιών κ. **Τσάμπρα**, εκπροσώπων του Δήμου Μακρακώμης και του Δημάρχου Ρεντίνας κ. **Κ. Κούτρα**, επιβεβαιώθηκε για δεύτερη φο-

ρά η θέληση της Νομαρχίας για σύνταξη μελέτης του προαναφερόμενου δρόμου.

Πιστεύουμε ότι η δέσμευση αυτή του κ. **Νομάρχη** και του δ/ντή της **Δ.Τ.Υ.** κ. **Τσάμπρα** προς τους **Δήμους Μακρακώμης και Ρεντίνας**, να δρομολογηθεί και να υλοποιηθεί σύντομα.

Δημοπρατήθηκε ο δρόμος: Ρεντίνα - Ιερά Μονή Ρεντίνας - Όρια Νομού Φθιώτιδας

Δημοπρατήθηκε την 24-1-2005, από την Δ/ση Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχίας Καρδίτσας, ο δρόμος: «**Ρεντίνα - Ιερά Μονή Ρεντίνας - Όρια Νομού Φθιώτιδας**», μήκους 8.500μ. περίπου και προϋπολογισμού - πίστωσης 3.000.000 ευρώ. Το έργο κατακυρώθηκε στην εταιρεία «**Αχελώος**» με έκπτωση 39,50% και χρηματοδοτείται από το Ε.Α.Π.Ν.Α./2 (Ειδικό Αναπτυξιακό Πρόγραμμα Νομ/κής Αυτοδιοίκησης).

Πρόκειται για ένα έργο, ενδοπεριφερειακό, διανομαρχιακό και διαδημοτικό το οποίο, όταν ολοκληρωθεί και από την πλευρά της Φθιώτιδας, (6,5 χιλ. χωματόδρομος), θα βγάλει από την οδική απομόνωση την ευρύτερη περιοχή της Ρεντίνας και τα νότια Θεσσαλικά Άγραφα. Θα ενώσει τους δύο οδικούς άξονες Καρδίτσας-Καρπενησίου (110 χλμ.) και Λαμίας - Καρπενησίου (80 χλμ.) οι οποίοι σήμερα κινούνται σχεδόν παράλληλα, χωρίς κάθετη σύνδεση. Έτσι η

απόσταση **Λαμία - Ρεντίνα** θα συντομευτεί κατά 80 χλμ. και από 146 χλμ. που είναι σήμερα (μέσω Δομοκού - Καρδίτσας), θα γίνει μόνο 67 χλμ. (**Λαμία - Μακρακώμη - Ρεντίνα**). Ακόμη θα αναδειχθεί τουριστικά - προσκυνηματικά και η **Ιερά Μονή Ρεντίνας**, που σήμερα βρίσκεται σε πλήρη απομόνωση. Επί τέλους ένα σοβαρότατο έργο για την ευρύτερη περιοχή των Νοτίων Θεσσαλικών Αγράφων, όνειρο γενεών, παίρνει το δρόμο της υλοποίησης, χάρη στην ωριμότητα του έργου, την αμέριστη συνδρομή και βοήθεια του συμπολίτη Υπουργού Ανάπτυξης κ. **Δημ. Σιούφα**, ο οποίος εξασφάλισε μεγάλη πίστωση (42,5 εκ. ευρώ) για το Νομό Καρδίτσας (ΕΑ-ΠΝΑ/2), τη βοήθεια του Νομάρχη κ. **Βασ. Αναγνωστόπουλου** και του Γεν. Γραμματέα κ. **Φώτη Γκούπα**, τους οποίους και δημόσια ευχαριστούμε.

(Από δημοσίευμα εφημερίδας της Καρδίτσας).

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

...Όλοι, μικροί μεγάλοι ετοιμασθείτε, μέσα στις εκκλησίες τις δαφνοφόρες με το φως της χαράς συμμαζωχτείτε, ανοίξτε αγκαλιές ειρηνοφόρες ομπροστά στους Αγίους και φιληθείτε... Πέστε Χριστός Ανέστη, εχθροί και φίλοι.
Διονύσιος Σολωμός

Στιγμιότυπα από το χορό μας

Ο Μητρώνης στο χορό του χωριού μας. Δεν τον θάραιναν τα 90 χρόνια της ζωής του. «Αεί παις» στην ψυχή του! Έχουν και τα γέrika δέντρα κλαδάκια που ανθίζουν...

Στιγμιότυπο από το χορό του χωριού μας στο Γουδί, 27-2-2005. Ο κ. Κων/νος Κρητικός, Δήμαρχος Μακρακώμης, απευθύνει χαιρετισμό στους παρευρισκόμενους.

Συνδρομές

Βλάχος Γεώργιος.....	20
Κριετσωίτης Νικόλαος (κτίσμα νεολαίας)	100
Καραθανάση-Βλάχου Μαρία του Δημητρίου, αντί στεφάνου εις μνήμη Δημητρίου Σακελλάρη.....	30
Βλάχος Δημήτριος.....	30
Παπαθανασίου Κων/νος	30
Νέλλας Ηλίας του Δημητρίου	40
Νέλλας Σεραφείμ	20
Παπαπαναγιώτου Δημήτρα	25
Νέλλα Παρασκευή - Σταματία	10
Παπαθεοδώρου Κων/νος	20
Αναγνώστου Ανδρέας	20
Παπαθανασίου Βασίλειος	20
Μπαρκιάς Βασίλειος	40
Παπαθανασίου Δημήτριος	20
Παπαθανασίου Φωτεινή.....	20
Πλωμαρίτη Ζωή	50
Ρόκου Βιργινία.....	50
Ρίζος Κων/νος	10
Σταμούλη Αγγελική	30
Αδάμης Ιωάννης	30
Αναγνώστου Φώτης του Ιωάννη	40
Γιαννέλης Φώτης του Ηλία	20
Κοτρωνιά Μαργαρίτα του Δημ.	10
Μπαρμπαρούση Ελένη	10
Λάμπου Βασιλική του Δημ.	15
Πλιάκος Ευάγγελος του Ιωάν.	10
Αναγνώστου Σπύρος του Βασίλ.	10
Παπαθανασίου Ιωάννα.....	20
Λιάπη Νίτσα του Κων/νου	20
Πανόπουλος Αλέξανδρος	100
Παπαδοπούλου Βασιλική.....	50
Νέλλας Ηλίας Δημ.	30
Πρέντζα Βάγια.....	20
Μιχαλόπουλος Θεοδόσιος	30
Παπαθανασίου-Χρηστάκη Ειρήνη	50
Παπαθανασίου Σταμάτω	20
Νιώρας Χρήστος	20
Σπυροπούλου Σταμάτω (από Ξενώνα)	110
Αποστόλου Μαρία Ιωάν.	5
Ζιαγκουβάς Σεραφείμ	20
Βλάχου Ζωή.....	20
Παπανικολάου Ιωάννης 50 δολ. Καναδά	

**Διψάν οι κάμποι για νερά
και τα βουνά για χιόνια
και τα γεράκια για πουλιά
κι εγώ θλάχα μ' για σένα.**

Δημοτικό

**Στο εξής να στέλνετε
τη συνδρομή σας προς την εφημερίδα
στην παρακάτω διεύθυνση:**

**Γεωργία Ευθυρίου
Αθύδου 77-79
15771 Άνω Ιλίσια
Αθήνα**

**Η συνδρομή σου
είναι δύναμή μας!**

ΡΟΒΟΛΙΑΡΙΤΙΚΑ ΝΕΑ

Τρίμηνη έκδοση

Ιδιοκτησία:

Σύλλογος Ροβολιαριτών
Φθιώτιδας

Κατράκη 4 Άνω Ιλίσια 15771

Τηλ.: 210-7705370

Α.Φ.Μ. 090085976 Δ.Ο.Υ. Αγ. Παρασκευής

Εκδότης: Θωμάς Νέλλας

Κατράκη 4 Άνω Ιλίσια 15771

Τηλ. 210-7705370

...

Ηλεκτρονική Σχεδίαση Εντύπου:

Αριστέα Καρπούζη

Εκδόσεις-Γραφικές τέχνες

Αγ. Γεωργίου 25

Ιλίων 13121

Τηλ.-fax.: 210-2619003

e-mail: karpouzi@otenet.gr

Τα αδιέξοδα οδηγούν πάντα στην απόγνωση

«Τι είναι αυτό που ωθεί ανθρώπους να θέλουν να διατηρούν μια συνεχή hotline με τον ουρανό;», αναρωτιέται το γερμανικό περιοδικό «Der Spiegel».

Τι είναι αυτό που ωθεί ανθρώπους να προσεύχονται καθημερινά στον Ύψιστο για να ευνοηθούν έναντι άλλων τέκνων του και να νικήσουν τους αντιπάλους τους, επίσης τέκνα του, να φοράνε θαυματουργές παντόφλες και πηλίκια ίασης και να ευλογούν τα αυτοκίνητά τους;

Ποιος είναι αυτός ο δημιουργός και πατέρας που απαιτεί την πλήρη υποταγή των τέκνων του με αντάλλαγμα το ρουσφέτι και ποιος είναι αυτός ο άγιος που θα ευλογήσει αυτοκίνητα ως αντάλλαγμα για την ιδιαίτερη προτίμηση προς τον συγκεκριμένο άγιο και όχι στους ανταγωνιστές του;

Λες και οι άγιοι είναι σαν τους «Αγίους Πατέρες» της Ιεράς Συνόδου, που αντί να αφήσουν την εκλογή του Πατριάρχη Ιεροσολύμων στην επιφύλαξη του Αγίου Πνεύματος, την άφησαν στην επιφύλαξη του Βαβύλη, προτιμώντας τον Ειρηνάιο και βγάζοντας τα άπλυτα του Τιμόθεου, επειδή άκουσαν πως το Άγιο Πνεύμα ήταν απασχολημένο τις μέρες εκείνες με την εκλογή του νικητή στο «Synvior».

Ο Επίκουρος

Τρεις περίπου αιώνες πριν τη γέννηση του Χριστού, ο μεγάλος Έλληνας φιλόσοφος Επίκουρος έγραφε: «Το μακάριο και άφθαρτο ον, ο Θεός, ούτε το ίδιο γνωρίζει ενοχλήσεις ούτε σε άλλους προξενεί ενοχλήσεις, ώστε δεν επηρεάζεται ούτε από οργές (θυμούς) ούτε από ευχαριστίες. Γιατί όλα αυτά είναι γνωρίσματα ενός ασθενούς όντος». Είκοσι τρεις αιώνες μετά από αυτές τις μεγαλειώδεις και βαθιά χριστιανικές σκέψεις «συναισθηματικής νοημοσύνης», δεν άλλαξαν και πολλά πράγματα.

Βλέπουμε ότι ακόμη και η ίδια η Καινή Διαθήκη, που προσπάθησε να υποκαταστήσει τον φόβο Κυρίου με τη Διδασκαλία της Αγάπης, δεν κατόρθωσε να ξεριζώσει από τις ψυχές των περισσότερων πιστών τους αρχέγονους φόβους εκδίκησης του παντοδύναμου προς τα τέκνα του, που πολύ εύστοχα και «εποικοδομητικά» καλλιέργησε η Παλαιά Διαθήκη.

Φόβος αντί αγάπης

Μολονότι ο ανελέητος και αδυσώπη-

τος τιμωρός του κακού της Παλαιάς Διαθήκης αποκηρύσσει το «οφθαλμόν αντί οφθαλμού» και γίνεται Πανάγαθος και Πολυεύσπλαχνος σε όλα τα πλάσματά του, ελάχιστοι είναι αυτοί που αγαπούν τον Θεό.

Οι περισσότεροι τον φοβούνται, αδιαφορώντας για τον βασικό κανόνα δεσμών και σχέσεων, που λέει ότι «όπου κυριαρχεί ο φόβος, η αγάπη δεν έχει καμία θέση».

Μέσα λοιπόν στο κλίμα παγκόσμιας ανασφάλειας και φόβου, όπου ζούμε, οι περισσότεροι ψάχνουν απαντήσεις σε

«ανορθολογικές απόψεις», ενώ οι ψύχραιμοι έχουν ένα συγκριτικό πλεονέκτημα. Το πλεονέκτημα ότι αυτοί εξακολουθούν να εμπιστεύονται περισσότερο την ορθολογική επιστημονική ανάλυση. Με μοναδικό εφόδιο την πίστη στην επιστημονική γνώση, αντικρούουν κάθε αντιεπιστημονική άποψη.

Η ορθολογική ανάλυση είναι σωστή με μία προϋπόθεση πάντα: Ότι δεν θα βρεθείς μπροστά σε προσωπικά αδιέξοδα. Η λέξη απόγνωση (απογιγνώσκω) υποδηλώνει το αντίθετο της γνώσης για κάτι και εκφράζει την πιο δυσάρεστη κατάσταση, στην οποία μπορεί να περιέλθει ένας άνθρωπος. Όταν η μέσω γνώσης ορθολογική ανάλυση δεν σε βοηθάει να βρεις ούτε μία λύση στο πρόβλημά σου και η, λόγω αδιέξοδου, απόγνωση μπορεί να σε οδηγήσει στην απελπισία και στην «έσχατη ανθρώπινη απόφαση», τότε ισχύει η πρακτική συμβουλή «για καλό και για κακό κράτα και καμία πισινή» σε ανορθολογικές απόψεις.

Ψυχική δύναμη

Πολλές φορές αποδεικνύεται με τον πιο τραγικό τρόπο πως σε κατάσταση προσωπικών αδιεξόδων τα εφόδια των προσωπικών γνώσεων και δεξιοτήτων από μόνα τους είναι εντελώς άχρηστα. Δίχως άλλα, ψυχικά εφόδια, ο άνθρωπος μπορεί να νιώσει εντελώς γυμνός και απροστάτευτος.

Άνθρωποι που, πέρα από καριέρα, χρήμα και δύναμη πιστεύουν ή ελπίζουν και σε κάτι άλλο, έστω και ανορθολογικό, αγωνίζονται και, το σημαντικότερο, δεν αυτοκτονούν με την πρώτη δυσκολία. Αυτό τουλάχιστον ισχυριζόταν πάντοτε η πρακτική ψυχολογία.

Αλέξανδρος Πιστοφίδης

Τέλη δεκαετίας του 1950, εθνική γιορτή. Τρισάγιο στο μνημείο των πεσόντων. Τότε «πλήθουσα η αγορά». Σήμερα;

Η Πηνελόπη

Η μικρή αράχνη στάθηκε βουρλωμένη μπροστά στη μητέρα της. Επρεπε να φύγει και να ζήσει μόνη της πια. Είχε μάθει να υφαίνει τον ιστό της. Η μητέρα την είχε προετοιμάσει.

— Έτσι είναι η μοίρα μας, να ζούμε μόνες. Θα σ' αγαπάω και θα μου λείπεις. Καλή τύχη, κόρη μου!

Η Πηνελόπη δε μίλησε. Γύρισε την πλάτη και χάθηκε στο δάσος. Περιπλανήθηκε όλο το πρωί και τέλος, κουρασμένη, ανέβηκε τον κορμό μιας απιδιάς, πήγε στ' ανατολικά κλαδιά της, διάλεξε ένα φύλλο και πλησίασε.

— Καλησπέρα, όμορφο φύλλο. Μήπως μπορώ να φτιάξω εδώ το αργαστηράκι μου και να ζούμε μαζί;

— Καλησπέρα, καλησπέρα, με μεγάλη μου χαρά! Όμως πρέπει να σου πω πως τον Οκτώβρη θα πέσω στο χώμα και τότε;

— Μέχρι τότε βλέπουμε, είπε η Πηνελόπη με τρυφερότητα.

Τις επόμενες μέρες ύφανε τον περίτεχνο ιστό της με τις μεταξένιες κλωστές. Η ζωή τους κυλούσε όμορφα. Η άνοιξη και το καλοκαίρι διάβηκαν χαρούμενα. Τον Οκτώβρη όμως τα φύλλα άρχισαν να πέφτουν.

— Ήρθε η ώρα μου, Πηνελόπη, είπε λυπημένα το φύλλο. Βλέπεις; Κιτρινίζει η άκρη μου, πρέπει να φύγεις.

— Όχι, είπε, δε θα σε αφήσω να πέσεις, και με το νήμα της άρχισε να δένει σφιχτά το κοτσανάκι του φύλλου στο κλαδί. Όλη τη μέρα έκανε αυτή τη δουλειά.

— Ααα, τώρα νιώθω καλύτερα, είπε το φύλλο, έλα όμως να ξεκουραστείς και αύριο συνεχίζεις.

Η Πηνελόπη έδεσε με δυο κόμπους το νήμα, τραβήχτηκε στη χούφτα του φύλλου και αποκοιμήθηκαν αγκαλιασμένα.

Το χάραμα, όμως, πέρασε ένας αέρας και τα πήρε και τα δύο.

Η ξύλινη πέτρα

Ένας απρόσεχτος λαγός πάτησε τη μικρή πέτρα κι εκείνη κύλησε στο βαθύ ποτάμι. Άρχισε να κλαίει απαρηγόρητη. Μια ρίζα την πλησίασε:

— Γιατί κλαίς, καλή μου;

— Έχασα τα πάντα. Το φως, τον ήλιο, τ' άστρα, τον αέρα, τα χόρτα, τα λουλούδια, τα πουλιά, τη βροχή...

— Τι είναι το φως; Τι είναι ο αέρας; Πες μου.

— Το φως δεν έχει σώμα. Ούτε ο αέρας, αλλά τα νιώθεις κάθε στιγμή. Ο αέρας φέρνει τ' αρώματα των λουλουδιών. Τα λουλούδια είναι μικρά αστέρια. Αστέρια είναι τα άσθη τ' ουρανού. Ο ουρανός είναι το ταβάνι του κόσμου... Τι να σου λέω τώρα!

— Έλα κοντά μου. Κάποτε θα τα ζήσουμε μαζί. Έχε μου εμπιστοσύνη, κάνε υπομονή.

Η ρίζα άρχισε να πλέκει την πέτρα και να την κλείνει με τα παρακλάδια της. Σιγά σιγά με τα χρόνια, η πέτρα δεν πατούσε πια στο βυθό. Η ρίζα πήγαινε κόντρα στο ρεύμα του νερού, ώπου έσπασε και να! Η πέτρα με τη ρίζα, σαν ένα σώμα, ανέβηκαν στην επιφάνεια.

— Να το φως! φώναξε η πέτρα, ο ουρανός, τα πουλιά. Τα βλέπεις; Ο ήλιος, τα χόρτα... Κι άρχισαν να ταξιδεύουν προς τη θάλασσα...

— Κι αυτό το μεγάλο νερό τι είναι; ρώτησε η ρίζα.

— Από τις διηγήσεις του γλάρου, αυτό πρέπει να είναι η θάλασσα.

Είδες όμορφη που είναι;

Μπήκαν στα κύματα ευτυχισμένες.

Ένας ναύτης από τη γέφυρα του πλοίου τις είδε, κατέβασε την απόχη και τις έβγαλε στο κατάρτι. Καθάρισε ένα μέρος από την πέτρα και με το μαχαίράκι του χάραξε ένα στίχο. Μετά τις άφησε πίσω στα κύματα. Τις επόμενες μέρες, ένας ψαράς τις έπιασε στα δίχτυα του. Διάβασε το στίχο και τις άφησε ξανά στο πέλαος.

— Τι μας γράφει ο ποιητής; φώναξε η πέτρα στον ψαρά. Εκείνος χαμογέλασε μόνο. Έτσι δε μάθαμε ποτέ τη γραφή του ναύτη.

Λουδοβίκος των Ανωγείων

Έθιμα - Πασχαλινά έθιμα - Συμβολισμοί

Έθιμα - πασχαλινά έθιμα - συμβολισμοί.

Θα δούμε τι είναι τα έθιμα και τι ρόλο διαδραματίζουν στη ζωή των ανθρώπων. Θα δούμε τα πασχαλινά και τι συμβολίζουν.

Α' ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΕΘΙΜΑ. Τα έθιμα είναι ενέργειες ή πράξεις της Παράδοσης και έχουν χαρακτηριστικό. Τηρούνται δηλαδή απ' όλα τα μέλη ενός κοινωνικού συνόλου ή μιας κοινωνικής ομάδας. Τα έθιμα είναι σταθερά κι αναλλοίωτα. Είναι ρυθμιστές του ομαδικού βίου των λαών. Είναι συνήθειες, που επαναλαμβάνονται με τον ίδιο μοιόμορφο κι αναλλοίωτο τρόπο μέσα στην αδιάκοπη ροή του χρόνου, μέσα στο αέναο κύλισμα των αιώνων.

Β' ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΕΘΙΜΩΝ. Η καταγωγή των εθίμων χάνεται στα βάθη του παρελθόντος. Προήλθαν, άγνωστο πότε ακριβώς, από τον ομαδικό ανθρώπινο βίο κι ασκούν στις λαϊκές μάζες τεράστια έλξη, επίδραση και δύναμη.

Γ' ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΠΗΓΗ ΔΙΚΑΙΟΥ. Τα έθιμα αποτελούν το άγραφο δίκαιο και άρα, αποτελούν και πηγή δικαίου. Το άγραφο δίκαιο προϋπήρξε του νόμου. Υπήρξε δηλαδή προ του γραπτού, προ του θετού δικαίου.

Δ' ΔΙΑΦΟΡΑ ΓΡΑΠΤΟΥ ΚΙ ΑΓΡΑΦΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ.

Το γραπτό δίκαιο, δηλαδή ο νόμος, επιβάλλεται "δία της ισχύος και του καταναγκασμού", ενώ το άγραφο δίκαιο, δηλαδή τα έθιμα, δεν έχει αυτό το στοιχείο, της βίας και του καταναγκασμού. Δεν επιβάλλεται δηλαδή βίαιώς και καταναγκαστικώς. Αυτός, όμως, που το παραβιάζει, που το αγνοεί, που το παραβαίνει, αντιμετωπίζει τη γενική κατακραυγή και την ηθική κατακραυγή της κοινωνίας και τον κίνδυνο της κοινωνικής απομόνωσης. Το άγραφο δίκαιο δεν αντιστρατεύεται τη χρηστή ήθη, ούτε τη δημόσια τάξη. Τότε δε θα 'ταν δίκαιο. Σε περίπτωση δε, που έχουμε κενό νόμο, αυτό το αναπληρώνει το εθιμικό δίκαιο.

Ε' ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΕΘΙΜΩΝ.

α) Κοινωνικά. Αυτά ρυθμίζουν τις κοινωνικές σχέσεις των ατόμων. Το πώς δηλ. πρέπει να συμπεριφέρονται τα άτομα ως κοινωνικά μέλη. Τέτοια είναι: ο χαιρετισμός, η φιλοξενία (έθιμο -και αρετή συγχρόνως- κατ' εξοχήν ελληνικό), οι επισκέψεις, η αλληλεγγύη, η ηθική συμπαράσταση, ο σεβασμός, η προσφορά θέσεων στους πρεσβυτέρους, στον ιερό κλήρο και τα άτομα με ειδικές ανάγκες, η επιβράβευση κι ο έπαινος των καλών λόγων και πράξεων, ο αλτρουισμός, η υποστήριξη του δικαίου, ο στιγμιατισμός του αδικού, η ευγένεια, οι καλοί τρόποι, η καλή συμπεριφορά, η εκτέλεση του χρέους κ.ά.).

β) Θρησκευτικά. Αυτά σχετίζονται με την ευρύτερη θρησκευτική ζωή. Τέτοια είναι, όσα σχετίζονται με τις θρησκευτικές γιορτές και τα θρησκευτικά μυστήρια, όπως της βάπτισης, του γάμου κ.ά. Υπάρχουν, άλλωστε, και έθιμα, που εμφανίζουν διπλό χαρακτήρα, κοινωνικό και θρησκευτικό. Διακρίνονται, επίσης, τα έθιμα σε γενικά και τοπικά.

Τα έθιμα, ως άγραφο δίκαιο, δημιουργήθηκαν μέσω του χρόνου και μέσω της ομοιόμορφης επανάληψης, της ομοιόμορφης εφαρμογής κι απέκτησαν, έτσι, χαρακτήρα μόνιμο, σταθερό κι αναλλοίωτο.

Τα έθιμα αποτελούν το συνεκτικό κρίκο της ανθρώπινης κοινωνίας. Σε όλα δε τα δίκαια του Κόσμου αυτά απετέλεσαν, κατά τη πρώτη τους ιστορική εμφάνιση, και την κυριότερη και σημαντικότερη πηγή του Δικαίου.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΕΘΙΜΑ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ.

Τα πασχαλινά έθιμα είναι έθιμα μεικτού χαρακτήρα. Το αρνί (ή το κατσίκι) συμβολίζει τη σταυρική θυσία του Ιησού Χριστού, του αμνού του Θεού, για τη λύτρωση και τη σωτηρία του Ανθρώπινου Γένους. Η πλειονότητα των Ελλήνων Χριστιανών προτιμάει το αρνί - αυτό έχει το όνομα -

Του Δημήτρη Γ. Μπράνη
Σχολικού Συμβούλου - Νομικού

που το ψήνει στη σούβλα ή το ταψί. Το πανηγύρι, όμως, γίνεται γύρω απ' τον οβελία. Εκεί γίνεται το γλέντι, ο χορός, η διασκέδαση. Εκεί ρίπτονται ως εκδήλωση χαράς και κεφιού και πυροβολισμοί. Είναι συμπλήρωμα απαραίτητο του "παζλ" και έθιμο του εθίμου ακατάλυτο κι ακατανίκητο.

Τα αυγά είναι σύμβολα ζωής και γονιμότητας, χαράς κι ελπίδας. Το κόκκινο χρώμα συμβολίζει το αίμα - το τίμιο - του Ιησού Χριστού, που έχυσε για τη σωτηρία και τη λύτρωση της Ανθρωπότητας, καθώς και τη συμφιλίωση της Γης με τον Ουρανό, τη συμφιλίωση του ανθρώπου με το Θεό.

Οι λαμπάδες, μικρές ή μεγάλες, συμβολίζουν το αναστάσιμο φως. Συμβολίζουν το φως και τη χαρά. Το πλήρωμα της ψυχής με θείο και ουράνιο νέκταρ.

Τα πυροτεχνήματα συμβολίζουν το θρίαμβο του Ιησού Χριστού, τη Νίκη Του κατά του Θανάτου. Συμβολίζουν την "εκ νεκρών" Ανάστασή Του. Τα δε ποικίλα και φανταχτερά χρώματά τους συμβολίζουν την ανεκλάλητη χαρά των πιστών.

Το τσούγκρισμα των πασχαλινών αυγών συμβολίζει την ψυχική ευφροσύνη. Ο πρεσβύτερος χτυπά πρώτος το αυγό του "αντιπάλου" και λέει: "Χριστός Ανέστη". Γυρίζουν και οι δύο αντίστροφα τα αυγά και, τώρα, πρώτος χτυπά ο μικρότερος και λέει: "Αληθώς Ανέστη" ή "Αληθώς ο Κύριος". Ενας εκ των δύο αναδειχνεται νικητής και θριαμβολογεί. Ο νικητής συναγωνίζεται και με άλλον ή άλλους. Η θραύση (σπάσιμο) του αυγού συμβολίζει τη θραύση του πέτρινου τάφου του Ιησού και την έξοδο Του, την καταπάτηση του θανάτου και τη νίκη της ζωής.

Τα ελκυστικά και λαχταριστά τσουρέκια δεν είναι παρά μια άλλη μορφή της λαμπεροκουλούρας. Συμβολίζουν το ψωμί, το ψωμί το ευλογημένο απ' το Θεό, το ψωμί που είναι η δύναμη η ζωποιός του ανθρώπου, η δύναμη η ζωογόνος. Τρία πράγματα ευλόγησε ο Κύριος μέσα στη δημόσια δράση Του, τρία πράγματα, που είναι η βασική τροφή του ανθρώπου, **"τον σίτον, τον οίνον και το έλαιον"**.

Ο άνθρωπος χωρίς γιορτές και έθιμα, χωρίς διασκέδαση, χωρίς ψυχαγωγία δεν μπορεί να ζήσει. Όλοι οι λαοί της Γης και όλες οι κοινωνικές ομάδες έχουν γιορτές και έθιμα. Έχουν λαογραφία και λαϊκό πολιτισμό. Έχουν παράδοση. Έχουν ερείσματα.

Βίος ανεόρταστος είναι ασύλληπτος κι αδιανόητος. Κάθε άνθρωπος φυσιολογικός εορτάζει. Πανηγυρίζει. Διασκεδάει. Γλεντάει. Χορεύει. Τραγουδάει. Ξεφαντώνει. Χαίρεται. **"Βίος ανεόρταστος μακρά οδός απανδόκευτος"**, έλεγαν οι Αρχαίοι Έλληνες.

Τα έθιμα είναι αγαπητά στο λαό. Έχουν δύναμη. "Το έθιμο είναι ο βασιλιάς όλων", λέει ο Πινδαρος. "Οι αρχές της συνειδήσεως, που οι άνθρωποι υποστηρίζουν πως πηγάζουν απ' τη φύση, προέρχονται από τα έθιμα". (Μονταί-Ι-Γκ).

"Τόπου συνήθεια, νόμου κεφάλαιο"
(Ελληνική παροιμία).

Θησαυροί επί της γης

Όλο και περισσότερο με Μανιφέστο του Ανέφικτου μοιάζει το Ευαγγέλιο, αν συγκριθούν οι εντολές του με τον βίο όσων εμφανίζονται σαν κήρυκές του. Αδύνατα πράγματα δεν απαιτεί κανείς, ούτε καν απ' όσους διαφημίζουν την πολιτεία τους σαν παραδειγματικά θεοφόρητη. Εντούτοις δεν είναι νοητό να μένει εκτός κριτικής η τεράστια απόσταση ανάμεσα στον διακηρυσσόμενο λόγο και στην πραγματική δημόσια ζωή των θεματοφυλάκων (η ιδιωτική αφορά την ψυχή τους και μόνο). Οι πειρασμοί είναι πολλοί και δυσκατάβλητοι, πριν ακόμα από τον καιρό του Αγίου Αντωνίου. Και δεν υπάρχει πιο νόστιμος πειρασμός από το να υπάρξεις σαν αυτό που σε έχει πλάσει ο Θεός τον οποίο λες ότι πιστεύεις, σαν άνθρωπος δηλαδή κι όχι σαν αρνητής της ίδιας της ανθρωπίνης υπόστασης, με τα καλά και τα κακά της.

Παρ' όλ' αυτά, θα μπορούσε να λείπει ο τόσος στόμφος, ο τόσος ναρκισσισμός, το τόσο ψεύδος. Θα μπορούσε επίσης να λείπει ο τόσος εκκλησιαστικός πλούτος. Κι όχι μόνο ο ατομικός (όσων ιεραρχών αποφασίζουν πως όποιος κι αν είναι ο «μισθός ο εν τοις ουρανοίς», παραμένει πάντοτε χρήσιμος ένας τραπεζικός λογαριασμός), αλλά και ο πλούτος της Εκκλησίας στο σύνολό της, της αρχιεπισκοπής, των μονών, των πατριαρχείων. Εντάξει, λόγος ήταν και ειπώθηκε το «μη θησαυρίζετε υμίν θησαυρούς επί της γης, όπου σης και βρώσις αφανίζει, και

όπου κλέπται διορύσσουσι και κλέπτουσι»· δεν χρειάζεται να παίρνουμε κατά γράμμα τέτοιες βαριές προτάσεις. Αλλά, ω πανάγιοι ποιμένες ενός ποιμνίου που δεν διάγει δα ολόκληρο βιόν αφθονίας, ποιο ακριβώς θείο έργο υπηρετεί η γη που κατέχετε (1,3 εκατομ. στρέμματα) και η αξία της οποίας υπερβαίνει τα 22,3 δισ. ευρώ; Και δεν σας αρκεί καν αυτή, μόνο απαιτείτε κι άλλη, κι άλλη, όπως εκείνος ο ναός της Λαμίας που διεκδικεί το μισό Περιστέρι;

Χρειάζεται μήπως για τη μισθοδοσία των εφημερίων ο μυθώδης πλούτος; Όχι βέβαια! ουδεμία εκταμίευση τέτοιου είδους γίνεται, αφού μεριμνά η πολιτεία. Μήπως για την προαγωγή του φιλανθρωπικού έργου της Εκκλησίας, γεύση του οποίου παίρνουμε χάρη στις προσκαλεσμένες κάμερες όταν ο αρχιεπίσκοπος επισκέπτεται νοσοκομεία τις χρονιάρες μέρες; **Μήπως για τη συνδρομή στους πεινώντες και διψώντες όπου γης;** Μα οι αγαθοεργίες αυτές γίνονται συνήθως χάρη στον οβολό του ποιμνίου, για δε τα επιπλέον μεριμνά και πάλι η πολιτεία. Η «Αλληλεγγύη», η μη κυβερνητική οργάνωση της Εκκλησίας, χρηματοδοτήθηκε την τριετία 2002-2004 με το ποσό των 8.538.934 ευρώ. Ο Θεός, ως παντογνώστης, ξέρει ποια ακριβώς διαχείριση υφίσταται και το ποσόν αυτό και όλη η εκκλησιαστική περιουσία. Το θέμα όμως είναι να γνωρίζουν και οι άνθρωποι.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΜΠΟΥΚΑΛΑΣ

Η συμμετοχή στην Ανάσταση

Τη νύχτα του Πάσχα, οι καρδιές των χριστιανών γεμίζουν από τη χαρά της Ανάστασης. Και η χαρά αυτή δεν περιορίζεται στα εξωτερικά στοιχεία ή στις υλικές απολαύσεις της γιορτής, αλλά αγγίζει και μεταμορφώνει τη ζωή τους. Ο πιστός συμμετέχει στην αναστάσιμη Θεία Λειτουργία, ακτινοβολεί αυτή την αλήθεια και την εκφράζει στους συνανθρώπους του. Ενα λαμπρό παράδειγμα είναι ο **Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ** (που έζησε στη Ρωσία), ο οποίος βίωνε τόσο έντονα τη χαρά της Ανάστασης, ώστε έβλεπε αυτή τη χαρά και την ελπίδα στα πρόσωπα των άλλων, τους οποίους χαιρέτιζε καθημερινά με τα ακόλουθα λόγια: **«Χριστός Ανέστη, χαρά μου».**

Το νόημα της Ανάστασης

Η πίστη της Εκκλησίας στην Ανάσταση του Χριστού αποτέλεσε από την αρχή της ίδρυσής της τον ακρογωνιαίο της λίθο. Ο Απόστολος Παύλος είναι κατηγορηματικός. Γράφει: **«Αν δεν αναστήθηκε ο Χριστός, το κήρυγμά μας (των αποστόλων) είναι κενό περιεχομένου αλλά και η πίστη σας είναι κενή. («Ει δε Χριστός ουκ εγήγερται, κενόν άρα το κήρυγμα ημών, κενή δε και η πίστις υμών»)** (Α' Κορ. 15, 14).

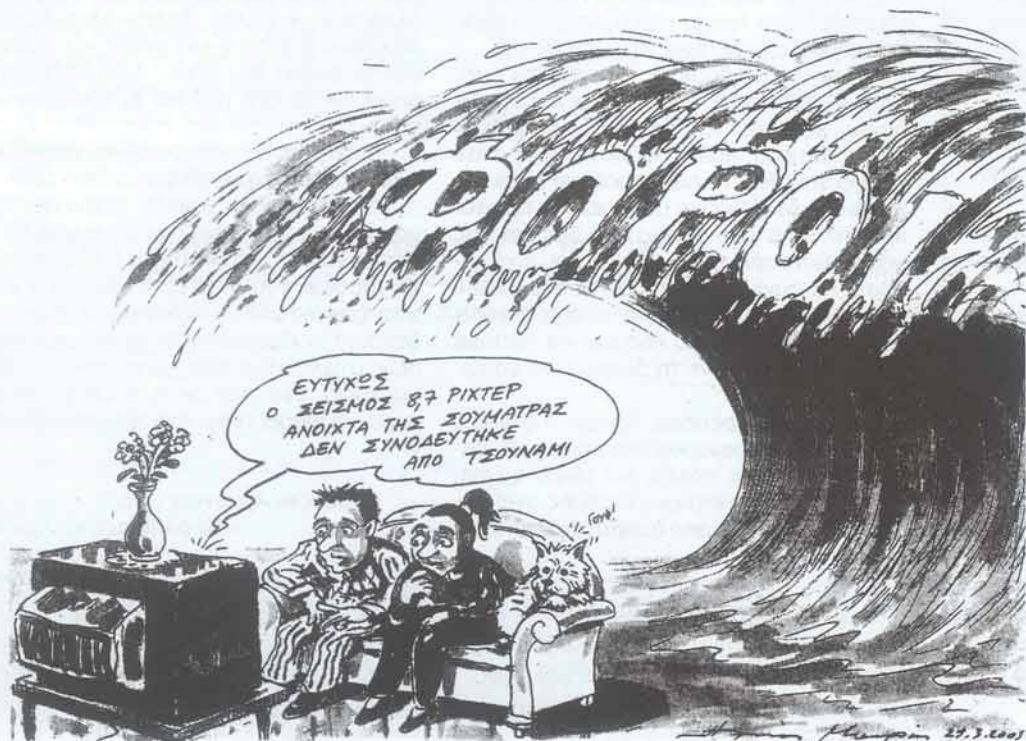
Αυτή ήταν η πίστη ομολογητών και των μαρτύρων: πίστη στην Ανάσταση του Χριστού και στην κοινή Ανάσταση όλων των ανθρώπων. Η κοινή ανάσταση θα πραγματοποιηθεί μετά το τέλος της ιστορίας του κόσμου αυτού, κατά τη Δεύτερη Παρουσία του Χριστού.

Ο Απ. Παύλος λέει: **«Αν από μας**

τους αποστόλους κηρύττεται ότι ο Χριστός αναστήθηκε εκ νεκρών, πώς λένουν μερικοί από σας ότι δεν υπάρχει ανάσταση νεκρών; Αν δεν υπάρχει ανάσταση νεκρών, τότε ούτε και ο Χριστός αναστήθηκε. («Ει δε Χριστός κηρύσσεται ότι εκ νεκρών εγήγερται, πώς λένουσι τινες εν υμίν ότι ανάστασις νεκρών ουκ έστιν; ει δε ανάστασις νεκρών ουκ έστιν, ουδέ Χριστός εγήγερται») (Α' Κορ. 15, 12-13). Και συνεχίζει: **«θα βρεθούμε και ψευδομάρτυρες μπροστά στο Θεό λέγοντας πως ανέστησε τον Χριστό, αν βέβαια δεχτεί κανείς πως δεν ανασταίνονται οι νεκροί».**

Όταν εμείς πεθαίνουμε, το σώμα μας διαλύεται. Με την ανάσταση όμως, που είναι έργο της παντοδυναμίας του Θεού, θα γίνει ό,τι γίνεται με το σπόρο, που ρίχνεται στο χωράφι και φυτρώνει, αφού πρώτα σαπίσει, διαλυθεί. Ο Απ. Παύλος που τα λέει αυτά σημειώνει: **«Τώρα ο Χριστός έχει αναστηθεί, κάνοντας την αρχή για την ανάσταση όλων των νεκρών»** (Α' Κορ. 15, 20). Γι' αυτό ο Κύριος ονομάζεται **«αρχή, πρωτότοκος εκ των νεκρών»** (Κολ. 1, 18· Πράξ. 26, 23). Αναστήθηκε πρώτος σαν να γεννήθηκε από τον τάφο. Αυτό είναι η ελπίδα μας. Όταν ομολογούμε στο «Σύμβολο της Πίστεως» **«Προσδοκώμεν ανάστασιν νεκρών και ζωήν του μέλλοντος αιώνος»**, σημαίνει πως περιμένουμε να αναστηθεί το σώμα μας, που μεταμορφωμένο, πνευματικό και άφθαρτο θα ενωθεί με την ψυχή μας, για να ζήσουμε αιώνια μαζί με το Χριστό.

Για να γνωρίσεις τον εαυτό σου, πρέπει να γνωρίσεις τις ρίζες σου.

Απ' το χορό του Συλλόγου

Για τις αδικαιολόγητες απουσίες...

Η ετήσια συνεστιάση του Συλλόγου είναι "κατ' έθιμον" νόμος, όχι μόνο για το δικό μας χωριό αλλά και για όλα σχεδόν τα χωριά είτε μεγάλα, είτε μικρά.

Είναι μια ευκαιρία να συναντιούνται οι άνθρωποι που ζουν μακριά από τον τόπο που γεννήθηκαν και να περνούν λίγες ώρες μαζί με τις κοινές αναμνήσεις τους.

Πολλοί τιμούν κάθε χρόνο το αντάμωμα αυτό! Πολλοί όμως με την απουσία τους προσπαθούν να το καταστρέψουν. Αλλά αγάπη προς το χωριό δεν είναι μόνο το να πηγαίνουμε, διότι έχουμε τη δυνατότητα ή τις συνθήκες. **Αγάπη προς το Ροβολιάρι, είναι να διατηρήσουμε κάθε ζωντανό κύτταρο μέσα και έξω απ' αυτό.**

Στο "χορό" δεν πηγαίνουμε ούτε για τον πρόεδρο του Συλλόγου, ούτε για τα μέλη, ούτε για κάθε επίσημο προσκαλεσμένο. Θέλουμε να πηγαίνουμε τόσο για τον εαυτό μας όσο και για τους άλλους.

Διδάσκουμε στα παιδιά μας ότι πρέπει να συνεχίσουν να τιμούν τα ήθη και έθιμα της παράδοσης.

Πάντοτε υπάρχουν οι "φτηνές" και "ακριβές" δικαιολογίες για τις απουσίες. Αλλά και αυτοί που έρχονται, δεν είναι

υπεράνω χρημάτων ούτε η ηλικία και η υγεία τους τους βοηθούν. Ακόμη αυτοί που τιμούν τον χορό μας, δεν είναι τόσο ξεκούραστοι ούτε είναι ο χορός η μόνη διέξοδος

Γράφει η Σπυροπούλου-Τσιτσάλη Λούλα

για διασκέδαση. Υπάρχουν πολλοί που αφήνουν πίσω τους ποικιλόμορφα προβλήματα για να δώσουν το "παρών" εκεί που έχουν υποχρέωση.

Φέτος η συνεστιάση είχε πολλούς απόντες και προπαντός από τη νεολαία που έχει λιγότερες υποχρεώσεις.

Τη μέρα του χορού και των εκλογών συναντά κανείς πατριώτες που έχει χρόνια να τους δει και είναι συνδεδεμένοι με ολόκληρη την παιδική του ζωή.

Είθε να μην κάνουμε τα προαύλια των εκκλησιών για δυσάρεστα γεγονότα τόπο συνάντησης των χωριανών καθώς τότε είναι όλοι ηθικά προσκαλεσμένοι.

Τις απόψεις αυτές τις εκφράζω όχι σαν μέλος του Συλλόγου, αλλά **σαν μέλος της Ροβολιάρικης κοινωνίας**, στην οποία πιστεύω ότι έχω ενταχτεί και δεν έπαψα να είμαι σε δράση.

Η εξαφάνιση της Δικαιοσύνης

Μια μέρα, η Δικαιοσύνη εξαφανίστηκε. Όχι, δεν ήταν η πρώτη φορά. Η Δικαιοσύνη χανόταν τακτικά.

Έχοντας απευθύνει από τις ενοχλήσεις και τα στριμώγματα στις σκοτεινές γωνιές των δρόμων, αλλά και από τις πιέσεις και τους εκβιασμούς που δεχόταν συνεχώς από κάποια άτομα, αναζητούσε συχνά καταφύγιο στα βουνά και κρυβόταν στα πιο απίθανα σημεία. Μα κάθε φορά, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, την έβρισκαν, την αιχμαλώτιζαν, την έχωναν κακήν κακώς σ' ένα κλουβί ή σε κάποιο σεντούκι και την έφερναν πίσω. Την κρατούσαν αποκλεισμένη, μέσα στη σιωπή, και την είχαν για να τη δείχνουν και να ξεγελάνε τον κόσμο, ενώ συνέχιζαν να την ταλαιπωρούν και να τη μεταχειρίζονται όπως τους βόλευε. Τη βασάνιζαν.

Αυτή τη φορά όμως -άγνωστο πώς- η Δικαιοσύνη κατάφερε να εξαφανιστεί για τα καλά. Τόσο καλά κρύφτηκε, που ακόμα και με προσευχές ή τάματα, δια της βίας ή με εξαγορά στάθηκε αδύνατο να τη βρουν.

Η αναστάτωση ήταν μεγάλη-δύσκολη, βλέπεις, έτσι είναι η ζωή με την παντελή απουσία της Δικαιοσύνης. Μετά την εξαφάνισή της πολλαπλασιάστηκαν οι διάφορες φιλανθρωπικές οργανώσεις, καθώς και οι διάφορες βρωμιές όπως η Υποκρισία, η Αδικία, ο Υπόκοσμος και άλλες δηλητηριώδεις οντότητες, που τόσο καλά ήξερε να αντιμετωπίζει η Δικαιοσύνη.

Βγήκε τότε και είπε ότι θα φέρει τη Δικαιοσύνη κάποιος φημισμένος πολεμοχαρής άρχοντας, καβάλα σ' αλόγο του. Μάζεψε στρατό μεγάλο, αμέτρητα όπλα και πυρομαχικά, και είπε πως θα τη βρει, σε όποια τρύπα κι αν είχε χωθεί, και -με το καλό ή με το άγριο- θα την ξαναφέρει πίσω. Με αυτή τη δικαιολογία, λοιπόν, ποδοπάτησε πόλεις και χωριά, πότισε με αίμα βουνά και πεδιάδες, έσφαξε ανθρώπους, γκρέμισε σπίτια, έκανε τον κόσμο άνω κάτω και συνέχισε το δρόμο του λέγοντας πως με αυτό τον τρόπο θα πετύχαινε τη Δικαιοσύνη κι άφησε πίσω του φωτιές και συντρίμια.

Κατόπιν στο κυνήγι της Δικαιοσύνης βγήκε ένας μεγιστάνας του πλούτου, με μεγάλο όνομα και θησαυροφυλάκιο. Φόρτωσε στις μεγάλες αμαξές του χρυσό κι ασήμι, κοσμήματα και πολύτιμες πέτρες, σίγουρος ότι με τέτοιο αντάλλαγμα θα γινόταν δική του. Μάλιστα λένε πως πήρε μαζί του και μερικές πολύ όμορφες γυναίκες, στολισμένες με κοσμήματα και με διαμάντια, μπας και βλέποντάς τις η Δικαιοσύνη ζήλευε κι έβγαινε από την κρυψώνα της, γυρεύοντας κι αυτή να στολιστεί.

«Τα βλέπετε;» έλεγε και επέμενε ο πλούσιος. «Με τα διαμάντια μου θα δελεάσω τη Δικαιοσύνη, με το χρυσάφι μου θα την εξαγοράσω και βουτηγμένη στη χλιδή θα σας τη φέρω».

Έτσι, λοιπόν, με έπαρση και αυτοπεποίθηση, **κίνησαν η θία και ο πλούτος να θρουν τη Δικαιοσύνη**. Κι ακόμη πηγαίνουν. Ας πηγαίνουν...

Μα τι ήταν άραγε εκείνος ο κακομοίρης που, ντυμένος με κάτι παλιόρουχα και κουβαλώντας βαθιές ρυτίδες στο κοιλό του, βάλθηκε να βρει τη Δικαιοσύνη; Ο άρχοντας, μάλιστα, είχε σπαθιά. Ο μεγιστάνας, εντάξει, είχε χρυσάφι. Ετούτος δω τι είχε; Με ποιον τρόπο πίστευε πως θα έβρισκε και θα 'φερνε πίσω τη Δικαιοσύνη;

Ένας δυστυχισμένος ήτανε. Στο όνομα των απανταχού φτωχών και κατατρεγμένων, είχε μαζί του ένα μικρό, ασήμαντο πήλινο δοχείο, που το φύλαγε καλά στον κόρφο του. Και το πιο παράξενο είναι ότι μέσα στο δοχείο είχε μαζέψει ένα πρωτάκουστο υγρό: ένα μείγμα από δάκρυα που είχαν χύσει ορφανά, από αίμα που είχε κυλήσει σε σφαγές, από ιδρώτα ανθρώπων του μόχθου με λίγα λόγια, το είχε γεμίσει με όλη την πίκρα του κόσμου και πίστευε ότι μ' αυτό θα έκανε τη Δικαιοσύνη να έρθει πίσω!

Πήρε τους δρόμους, λοιπόν, ο φτωχός και πήγαινε ολόενα και πιο μακριά. Πέρασε από μεγάλες πόλεις και μικρά χωριά, κατέβηκε από απότομες πλαγιές στις πεδιάδες κι ανέβηκε από δύσβατα μονοπάτια

στα βουνά. Κάθε τρεις και λίγο στεκόταν, έπαιρνε μια βαθιά ανάσα και φώναζε:

«Δικαιοσύνη! Πού είσαι, Δικαιοσύνη;» Η Δικαιοσύνη, όμως, έμοιαζε να μην είναι πουθενά. Ούτε φαινόταν, ούτε ακουγόταν. Πεινασμένος, διψασμένος και ταλαιπωρημένος συνέχισε να περπατά ο δύστυχος από τη μια άκρη της γης στην άλλη, σφίγγοντας στο στήθος του το πήλινο δοχείο, που το ζεστό υγρό μέσα του είχε αρχίσει πια να βράζει και να τον ζεματάει. Η Δικαιοσύνη, όμως, φαίνεται πως δεν τον λυπότανε, ούτε φωνή απ' τη μεριά της, ούτε ακρόαση.

Εξαντλημένος, κι έχοντας χάσει κάθε ελπίδα, σταμάτησε δίπλα σ' ένα βράχο, να σκεφτεί. Και σαν το καλοσκέφτηκε, έφτασε στο συμπέρασμα ότι δεν είχε πια κανένα λόγο να γυρεύει τη Δικαιοσύνη, αφού αυτή δεν φαινόταν να την ενδιαφέρει καθόλου ο πόνος των αδικημένων. Τότε, με το μυαλό του θολωμένο από την κούραση και την απελπισία, έπιασε κλαίγοντας το δοχείο, που τόσο καιρό κουβαλούσε μαζί του και το πέταξε με δύναμη πάνω στο βράχο ξεσπώντας:

«Εντάξει, λοιπόν, Δικαιοσύνη! Εξαφάνισου!» Μάταια τόσα κλάματα και τόσος κόπος, τόση θλίψη και τόση στέρηση! Εσύ ούτε που νοιάζεσαι για μας τους αδικημένους...

Το δοχείο είχε γίνει θρύψαλα. Κύλησε το υγρό από το βράχο ως κάτω και πότισε τη γη. Άστραψε τότε και μέσα από το βρεγμένο χώμα, σαν σε ξαφνική θύελλα, απλώθηκε τριγύρω καπνός και σκόνη. Κι ανάμεσα από τους καπνούς πετάχτηκε μια τρομερή μορφή, ένα γιγάντιο πνεύμα. Γονάτισε ο φτωχός φοβισμένος κι έπεσε με το πρόσωπο καταγής.

«Σήκω!» είπε το πνεύμα με βαριά φωνή. «Σήκω και μη φοβάσαι!»

«Μα τι είσαι εσύ, γιγάντιο πνεύμα;» ρώτησε τρέμοντας ο φτωχός.

«Εγώ; Εγώ είμαι η Διαμαρτυρία. Γεννήθηκα από το δάκρυ, από το αίμα, από τον ιδρώτα που μόλις έχυσε πάνω στη γη και από τις δικές σου φωνές της απόγνωσης, και είμαι αυτή που θα φέρει πάλι πίσω στον κόσμο τη χαμένη Δικαιοσύνη. Να, κοίτα...»

Και άπλωσε το τεράστιο χέρι της προς την ανατολή, προς το ρόδινο ουρανό της αυγής, προς το πορφύρεο σύννεφο που ταξίδευε εκείνη την ώρα, και έφερε κοντά της, με μια κίνηση όλο δύναμη αλλά και τρυφερότητα, τη Δικαιοσύνη.

«Για δεσ! Τώρα η Δικαιοσύνη δε δείχνει απλά σοβαρή, όπως πρώτα» δείχνει πένθιμη και παρατημένη. Και δεν κρατά μήτε τη ζυγαριά της, μήτε το σπαθί της. Και ούτε φοράει πια το μαντήλι, που σκέπαζε τα μάτια της», σκέφτηκε μόλις την είδε ο φτωχός.

«Ελα, Δικαιοσύνη», είπε η Διαμαρτυρία. «Σε κάλεσα εγώ, που γεννήθηκα από τη θλίψη και την πίκρα των αδικημένων! Ελα, και ας γίνει η φωνή μου το σπαθί και το ζύγι σου! Μόνο έλα!»

Μα η Δικαιοσύνη στάθηκε απόμακρη. Κοίταξε τον φτωχό κατάματα, κοίταξε με το θλιμμένο ύφος της και τη Διαμαρτυρία μέσα στα μάτια και είπε:

«Όχι ακόμα... Ακόμα εσύ, Διαμαρτυρία, είσαι πολύ μικρή για να με φέρεις πίσω. Πήγαινε μάζεψε κι άλλα δάκρυα, κι άλλο αίμα, κι άλλον ιδρώτα! Μεγάλωσε κι απλώσου σαν τους ωκεανούς και υψώσου σαν τα βουνά. Και τότε... Τότε θα πάρω το σπαθί και το ζύγι μου και θα ξανάρθω στη γη».

Αυτά είπε η Δικαιοσύνη και χάθηκε και πάλι πίσω απ' το σύννεφο.

Από τότε είναι, λοιπόν, που ο πολεμοχαρής άρχοντας λέει πως θα φέρει τη Δικαιοσύνη με τα όπλα του κι ο πλούσιος με το χρυσάφι του. Από τότε όμως κι ο φτωχός, ζώντας μέσα στη δυστυχία του, με το δάκρυ, τον ιδρώτα και το αίμα των ανθρώπων, στάλα τη στάλα, μεγαλώνει τη Διαμαρτυρία, έτσι που αυτή να μπορέσει μια μέρα να φέρει πίσω στη γη τη Δικαιοσύνη...

Παραμύθι Αρμενίας

«Με αλήθειες που καίνε»

Ένα ψίχουλο

— Σπουργιτάκι μου, γιατί κάθε φορά που παίρνεις ένα ψίχουλο σηκώνεις το κεφάλι σου ανήσυχο; ρώτησε η μέλισσα.

— Θα σου πω, μα δε θα καταλάβεις. Έχω μια υποχρέωση στο φόβο.

Το γλωσσικό μας πρόβλημα και η παιδεία

Οι Έλληνες, ριζωμένοι σε τούτο τον πέτρινο κάβο που έχει για κληρονομιά του, τον ήλιο και τη θάλασσα, αιώνες τώρα μιλούν και γράφουν τη δική τους γλώσσα.

Μια γλώσσα, που το ανθρώπινο πνεύμα, αποτύπωσε με τη γραφή του: ό,τι καλύτερο, ό,τι ευγενέστερο, ό,τι υψηλότερο έχει ως τώρα αποδείξει.

Άμεσα μπαίνει για μια φορά ακόμη στον Εθνικό βίο το γλωσσικό μας πρόβλημα. "Η ακρίβεια της σκέψεως και η ακρίβεια της εκφράσεως είναι δυο πράγματα αλληλένδετα. Με απλά λόγια, όπως σκέπτεται κανείς, έτσι και εκφράζεται. Γλώσσα, λοιπόν, και σκέψη συμβαδίζουν. Ο λόγος σε κάθε γλώσσα είναι η έννοια πολυκύμαντη, αλλά οι κύριες σημασίες της είναι η ομιλία και η σκέψη. Ομιλία και στοχασμός είναι ξεχωριστά δεμένα.

Ο πλουτισμός του λεξιλογίου παρέχει τη δυνατότητα για νέες και πιο πολύπλοκες συνδέσεις δηλαδή εξελιγμένες εκφράσεις λόγου.

Ο πνευματικός μόχθος του ανθρώπου για βαθύτερη κατανόηση και ερμηνεία της πραγματικότητας αποκρυσταλλώνεται εξελικτικά σε κάποιες νέες εκφράσεις. Ιδέες που δεν μπόρεσαν ή δεν μπορούν να διατυπωθούν, δεν είναι απλώς θολές ή αβέβαιες, αλλά ανύπαρκτες.

Όσο πιο πολύ βαθαίνει η σκέψη, γίνονται λεπτότερα τα αισθήματα, ευγενέστερες οι συγκινήσεις, τόσο περισσότερο καλλιεργείται και τελειοποιείται η ανθρώπινη συνεννόηση. Η γλώσσα δεν αποτελεί απλώς ένα κώδικα επικοινωνίας και συνεννόησης, αλλά είναι ένα πεδίο δημιουργίας, γόνιμο έδαφος, στο οποίο μπορεί να βλαστήσει τόσο η Τέχνη (λογοτεχνία), όσο και ο προσωπικός τρόπος έκφρασης του κάθε ανθρώπου.

Η γλώσσα είναι ζωή, και όσο η ζωή κυλά και μεταβάλλεται, παρασύρει και τη γλώσσα στους ρυθμούς της. Ο άνθρωπος άρχισε να προοδεύει πνευματικά και ηθικά από τη στιγμή που εκμεταλλεύτηκε το χάρισμα του λόγου και της λογικής, από τη στιγμή που μπόρεσε να εκφράσει και να διεκδικήσει με τρόπο δυναμικό την πνευματική βελτίωσή του.

Η γλώσσα αντικατοπτρίζει τον πολιτισμό ενός λαού και δείχνει μέσα απ' το είδος και την μορφή των εικαστικών στοιχείων, την ευαισθησία, την πνευματικότητα, την εκφραστική ενέργεια και τη δυνατότητα της ανθρώπινης δημιουργίας.

Έτσι πρέπει να βλέπουμε τη

γλώσσα μας και να μη χωρίζουμε σε σινικά τείχη τους ρυθμούς της. Ας θυμηθούμε τον λόγο του αείμνηστου καθηγητή Ιωάννη Θεοδωρακόπουλου: *Η γλώσσα των Ελλήνων, απ' την εποχή του Ομήρου, είναι μία και αδιαίρετη. Και είναι μεγάλο λάθος να φανταζόμαστε επάνω στο θέμα αυτό που είναι η μεγάλη μας κιβωτός, η μεγάλη μας ιδέα. Έχουμε παραμελήσει την καλλιέργεια της Ελληνικής γλώσσας - τα τελευταία χρόνια, από εμπάθειες, από δογματισμούς και φανατισμούς, που είναι απαράδεκτοι για την αντιμετώπιση των μεγάλων γλωσσικών μας προβλημάτων...*

Θα πρέπει, λοιπόν, να σταματήσει ο γλωσσικός κατήφορος. Το σφράγισμα της γλώσσας μας.

Το χτύπημα του Ελληνισμού στην καρδιά του, στη γλώσσα του δηλαδή. Διότι, ως λαός, επιβιώνουμε με τη γλώσσα μας! Και θα πρέπει να υπογραμμισθεί, ότι οι Ελληνικές λέξεις είναι τα αθάνατα δημιουργήματα του αθάνατου Ελληνικού Πνεύματος. Είναι το σέμνωμα της επιστήμης και της φιλοσοφίας. Είναι το καύχημα της ιστορίας και του πολιτισμού. Το στόλισμα του μύθου. Το αγγίγμα της ποίησης. Οι παράγοντες και φορείς που μπορούν και πρέπει να βοηθήσουν στην ανάπτυξη της γλώσσας, είναι αναμφισβήτητα όλη η πνευματική ηγεσία του τόπου σε συνεργασία με τα πνευματικά ιδρύματα. Συγκεκριμένα, η καλλιέργεια περισσότερο των γλωσσικών μαθημάτων θα βοηθήσει σημαντικά τα μαθητικά και σπουδαστικά νιάτα να διακρίνουν τις εκφραστικές τους δυνατότητες, διευρύνοντας παράλληλα και το οπτικό θέαμα της ζωής.

Είναι λοιπόν απόλυτη ανάγκη μια επιστροφή στην αληθινή γλώσσα των Ελλήνων. Ποιά είναι όμως αυτή η "αληθινή" γλώσσα σήμερα με τόση σύγχυση που παρατηρείται στους δρόμους και στους διαδρόμους του Εθνικού βίου και των κάθε είδους κρατικών υπηρεσιών;

Αναμφισβήτητο είναι η γλώσσα της καλής λογοτεχνίας. Ο εκλεκτός εκείνος πολιτισμός που θησαυρίζεται στα δόκιμα βιβλία και περιοδικά σ' ολόκληρη τη χώρα μας.

Ο πολιτισμός αυτός σε εκφραστικές επιλογές πρέπει να γίνει κτήμα του λαού και ιδιαίτερα της Ελληνικής νεότητας. Και τούτο πρέπει να αρχίσει χωρίς αμβολία από την πατρίδα μας, την Ελλάδα με την Ελληνική γλώσσα.

Αριστείδης Χ. Πετρόπουλος
(Σκαρμτσιώτης)

...Και άλλες φωτογραφίες απ' το χορό μας

Σχόλιο

Όπου νεολαία εκεί ζωντάνια, εκεί αισιοδοξία, ελπίδα και χαρούμενη αντιμετώπιση του κόσμου.

Οι νέοι βάζουν φτερά στα πράγματα και στα όνειρα.

Οι νέοι είναι αυτοί που μάχονται τη συννεφιά του κόσμου.

Είναι το ζωογόνο ρεύμα που επενεργεί δυναμικά μεταμορφώνοντας με την παρουσία τους τα πάντα.

Στη συνεστίαση του συλλόγου μας στις 27/2/2005 η νεολαία του χωριού μας έκρινε ότι έπρεπε να απουσιάσει. Αν αυτή η στάση τους τούς εξέφραζε εκείνη την ημέρα, σεβόμαστε την επιλογή τους, γιατί ένας νέος δε χωράει σε καλούπια και καθωσπρεπισμούς.

Δεν ξεχνάμε ότι τα νιάτα είναι ανατρεπτικά γιατί είναι ο εαυτός τους.

Θ.Ν.

Η εξίσωση της φρίκης

Η επιτυχία των ταινιών τρόμου και η ζήτηση τους από το νεανικό κοινό έκανε ακόμη και τους ερευνητές των πανεπιστημίων να αναζητήσουν πώς κατασκευάζεται η τέλεια ταινία τρόμου. Το βρετανικό συνδρομητικό κανάλι Sky Movies ανέθεσε σε μια ομάδα ερευνητών του King's College να συντάξουν την ιδανική φόρμουλα για την παραγωγή ενός άψογου και όσο πιο τρομακτικού θρίλερ. Οι ερευνητές πέρασαν δύο εβδομάδες παρακολουθώντας αδιάκοπα ταινίες τρόμου και έπειτα από το αρχικό συμπέρασμα, ότι απαιτείται ένας καλός συνδυασμός σασπένς, ρεαλισμού και αίματος, ο μαθηματικός τύπος στον οποίο κατέληξαν είναι ο εξής:

$$(es+u+cs+t)^2 + s + (tl + f)/2 + (a+dr+fs)/n + \sin x - 1$$

Όπου: **es** σημαίνει μουσική που κορυφώνεται, **u** το άγνωστο, **cs** οι σκληρές καταδίωξεις, **t** η αίσθηση της παγίδευσης, **s** το σοκ, **tl** η αληθινή ζωή, **f** η φαντασία, **a** ένας χαρακτήρας που μένει μόνιμος, **dr** το σκοτάδι, **fs** η τοποθεσία της ιστορίας, **n** ο αριθμός των χαρακτήρων, **sin** το αίμα και τα σπλάχνα και **1** τα στερεότυπα.

Σύμφωνα με αυτήν τη φόρμουλα, το τέλειο θρίλερ είναι η «**Λάμψη**» του Στάνλεϊ Κιούμπρικ με τον Τζακ Νίκολσον, ενώ σε ένα άλλο συμπέρασμα της ομάδας αναφέρεται ότι το ιδανικό ποσοστό κινηματογραφικής φρίκης βρίσκεται στα «**Σαγόνια του καρχαρία**», καθώς είναι αρκετό για να τρομάξει το θεατή, αλλά όχι τόσο ώστε να τον απωθήσει.

Βοηθήστε να ολοκληρωθεί η αιογράφηση του ναού των 12 Αποστόλων. Η αιογραφία προσώπου από τη μέση και πάνω (μπούστο) κοστίζει 120€, η ολόσωμη, 230€ και η μεγάλη (δεσποτική) 580€.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΧΡ. ΚΕΠΠΑΣ

Λογιστής - Φορολογικός Σύμβουλος

Άδεια Α' Τάξης

Ευάγγελος Κέππας & Συνεργάτες

Λογιστικό Γραφείο

Ελ. Βενιζέλου 53

17123 Νέα Σμύρνη

Τηλ. 210-9340093

Fax: 210-9340076

Κιν.: 693-2724580

e-mail: e.keppas@otenet.gr

ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΩΝ ΕΡΑΝΙΣΜΑΤΑ

Η απολογία ενός μαθηματικού
(G.H. Harby)

«Ο Μαθηματικός όπως ένας ζωγράφος ή ένας ποιητής, είναι ένας σχεδιαστής. Αν τα σχεδιάσματά του είναι περισσότερο διαχρονικά από εκείνων, αυτό οφείλεται στο ότι είναι φτιαγμένα από ιδέες. Ο ζωγράφος φτιάχνει σχέδια με σχήματα και χρώματα, ο ποιητής με λέξεις. Ένας πίνακας ζωγραφικής μπορεί να ενσωματώνει μια "ιδέα", αλλά η ιδέα αυτή είναι συνήθως κοινός τόπος και άνευ σημασίας. Στην ποίηση, οι ιδέες σαφώς μετρούν περισσότερο. Αλλά, όπως επέμενε και ο Hausmann, η σημασία των ιδεών στην ποίηση διογκώνεται εκ συστήματος: «Δεν μπορώ να συμβιβαστώ με την ιδέα ότι υπάρχουν πράγματα όπως οι ποιητικές ιδέες... Η ποίηση δεν είναι το πράγμα που λέγεται, αλλά ο τρόπος με τον οποίο το λέμε».

Ούτε όλο το νερό της άγριας
κι αφρισμένης θάλασσας
δεν μπορεί να ξεπλύνει το μύρο
του χρίσματος ενός βασιλιά. (1)

Θα μπορούσαν οι γραμμές αυτές να είναι καλύτερες και αυτομάτως οι ιδέες πιο τετριμμένες και πιο απατηλές; Η φτώχεια των ιδεών ελάχιστα φαίνεται να επηρεάζει την ομορφιά του λεκτικού σχεδιασματος. Από την άλλη μεριά, ένας μαθηματικός δεν έχει άλλο υλικό να δουλέψει παρά μόνο ιδέες, και έτσι τα σχεδιάσματά του είναι πιθανόν να κρατήσουν πιο πολύ, **μία και οι ιδέες φθείρονται με το χρόνο λιγότερο απ' ό,τι οι λέξεις.**

Τα μαθηματικά σχεδιάσματα, όπως και εκείνα ενός ζωγράφου ή ποιητή, πρέπει να είναι **όμορφα. Οι ιδέες, όπως τα χρώματα ή οι λέξεις πρέπει να ταιριάζουν μεταξύ τους με αρμονικό τρόπο.** Η ομορφιά είναι το πρώτο κριτήριο: δεν υπάρχει μόνιμη θέση στον κόσμο για άσχημα Μαθηματικά...

...Δύσκολα θα βρίσκαμε σήμερα έναν μορφωμένο άνθρωπο εντελώς αναίσθητο ως προς την αισθητική έλξη των Μαθηματικών. Μπορεί να είναι πολύ δύσκολο να οριστεί η μαθηματική ομορφιά, αλλά

αυτό είναι εξ' ίσου αληθινό για την κάθε είδους ομορφιά - μπορεί να μη γνωρίζουμε ακριβώς τι εννοούμε λέγοντας ότι ένα ποίημα είναι όμορφο, αλλά αυτό δεν μας εμποδίζει να αναγνωρίσουμε την ομορφιά του όταν το διαβάσουμε...

...Είναι γεγονός ότι υπάρχουν λίγα μόνο αντικείμενα μελέτης πιο "δημοφιλή" από τα Μαθηματικά. Οι περισσότεροι άνθρωποι τρέφουν κάποια εκτίμηση γι' αυτά, όπως ακριβώς οι περισσότεροι απολαμβάνουν έναν ευχάριστο μουσικό σκοπό. Και πιθανόν **να υπάρχουν περισσότεροι που να ενδιαφέρονται πραγματικά για τα Μαθηματικά απ' ό,τι για τη μουσική.** Τα φαινόμενα ίσως δείχνουν το αντίθετο, αλλά αυτό μπορεί εύκολα να εξηγηθεί. **Η μουσική μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να ενεργοποιήσει το συναίσθημα των μαζών, ενώ τα Μαθηματικά δεν μπορούν.** Και ενώ η μουσική ανικανότητα αναγνωρίζεται (σωστά, χωρίς αμφιβολία) ως ελαφρώς επικριτέα, **οι περισσότεροι φοβούνται τόσο πολύ το όνομα των Μαθηματικών ώστε είναι διατεθειμένοι, χωρίς να τους υποχρεώνει κανείς, να υπερβάλουν τη μαθηματική τους ανοησία.**

(1) Οι στίχοι είναι του Shakespeare

Τα παραπάνω είναι απόσπασμα από το εξαιρετικό κατά τη γνώμη μου βιβλίο του G.H. Harby - ενός από τους σημαντικότερους Άγγλους Μαθηματικούς του 20ου αιώνα - **"Η απολογία ενός Μαθηματικού"**. Είναι ένα βιβλίο, το οποίο κατά τη γνώμη μου θα αγγίξει οποιονδήποτε τρέφει έστω και στοιχειώδη εκτίμηση για τα Μαθηματικά - και φαντάζομαι πως θα είναι η συντριπτική πλειοψηφία όσων έχουν φτάσει να διαβάσουν όλες αυτές τις γραμμές και δεν εγκατέλειψαν από νωρίς! Θεωρώ λοιπόν πως ο πλέον ενδεδειγμένος τρόπος να γίνω πειστική προς αυτή την κατεύθυνση είναι η παράθεση ενός αποσπάσματος του εν λόγω βιβλίου αφού η απόπειρα από μέρους μου κριτικής - έστω και αν αυτή ήταν διθυραμβική - ενός τέτοιου βιβλίου, φαντάζει επιεικώς αστεία...

Επιμέλεια: Γ. Ευθυρίου

Συγχωροχάρτια

Για τον άνθρωπο του Μεσαίωνα ο φόβος της αμαρτίας ήταν διάχυτος παντού και για το λόγο αυτό αναζητούσε εναγωνίως τρόπους απαλλαγής του από αυτήν. **Ως μοναδική σωτηρία της ψυχής εθεωρείτο η άφεση αμαρτιών,** την οποία οι μεν πιστοί είχαν αναγάγει λόγω θρησκοληψίας σε σκοπό της ζωής τους, η δε Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία σε μέσο αναπαραγωγής της κοσμικής εξουσίας της και πλουτισμού.

Τα συγχωροχάρτια ήταν γραπτή άφεση αμαρτιών που παραχωρούσε η Εκκλησία στους πιστούς κατά το Μεσαί-

ωνα έναντι χρηματικής προσφοράς, η πώλησή τους όμως έλαβε τη μορφή γενικευμένου φαινομένου το 16ο αιώνα.

Το 1515 ο πάπας Λέων Ι' έδωσε άδεια μαζικής έκδοσης και πώλησης εγγράφων άφεσης αμαρτιών.

Ο μοναχός Τετζέλ περιοδεύοντας στη Γερμανία και πουλώντας τα συγχωροχάρτια διακήρυξε:

«Μόλις ακουστεί ο ήχος από τα χρήματα που πληρώνονται για το συγχωροχάρτι, οι ψυχές μεταπηδούν από το Καθάρτήριο (Κόλαση) στον Παράδεισο».

Ο Γολγοθάς του Μαθητή!

ΑΙΡΕΣΕΙΣ - ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ

Γράφει ο Κώστας Γ. Μπούκας
Τ. Επιθεωρητής Εκπαίδευσης

Ήταν Κυριακή απόγευμα και ο παππούς, όπως συνήθιζε, πήγε και παρακολούθησε ένα κήρυγμα για τις αιρέσεις που έκανε ένας εξαιρετός και πολύ μορφωμένος αρχιμανδρίτης στην εκκλησία της ενορίας του.

Όταν τελείωσε η ομιλία, δεν πήγε στο καφενείο, αλλά γύρισε στο σπίτι του, καθ' όσον το μυαλό του το βασάνιζαν πολλά ερωτήματα και απορίες γύρω από το σχετικό θέμα.

Μια που ο καιρός ήταν καλός κάθισε στη βεράντα του σπιτιού του και άρχισε νοερά να εξετάζει τα όσα γνώριζε για το πολύ σπουδαίο αυτό πρόβλημα που απασχολεί πολύ τον κλήρο αλλά και τους Χριστιανούς.

Ο παππούς είχε παρακολουθήσει και άλλες φορές τέτοια κηρύγματα, και είχε μελετήσει διάφορα σχετικά βιβλία.

Παρατήρησε όμως, με λύπη, ότι πάντοτε **οι κληρικοί μας ενώ καυτηριάζουν τις αιρέσεις και τους αιρετικούς, ποτέ δεν μιλούν για τυχόν ευθύνες δικές τους.** Άραγε εκείνοι δεν ευθύνονται καθόλου για το ότι υπάρχουν αρκετές αιρέσεις και άνθρωποι χριστιανοί γίνονται αιρετικοί;

Δεν νομίζω ότι υπάρχουν άνθρωποι που με ευκολία αμφισβητούν τις αλήθειες της πίστης μας, το ότι η θρησκεία μας είναι θεόπνευστη, και πως αν οι άνθρωποι, **με πρώτους τους κληρικούς μας,** ζούσαν σύμφωνα με όσα η θρησκεία μας προσβεβύει, και κηρύττει, ότι η ζωή μας δεν θα ήταν ευτυχισμένη, ότι πόνο δεν θα υπήρχε, ούτε πτωχοί, και η χαρά και η αγάπη θα επικρατούσε στη γη. Τότε, σκέφθηκε, ο παππούς, ούτε αιρέσεις θα υπήρχαν, ούτε αιρετικοί.

Όμως με το να κατηγορούμε τους άλλους χωρίς να ερευνούμε τις αιτίες, και να αναζητούμε μήπως υπάρχουν και δικές μας ευθύνες, το πρόβλημα όχι μόνο δεν λύνεται αλλά μεγαλώνει περισσότερο.

Κηρύγματα γίνονται πάρα πολλά, αλλά εξωπραγματικά, χωρίς να αγγίζουν τα προβλήματα που βασανίζουν τους ανθρώπους, ούτε με τον τρόπο που γίνονται δίνουν λύσεις, συνήθως δε οξύνουν τα παράπονα, συχνά δε δημιουργούν σχίσματα μέσα στα άτομα των οικογενειών μέχρι σημείου να δημιουργείται μίσος αντί αγάπης.

Όσοι ακολουθούν τυφλά, και συχνά παρανοούν, αυτά που ακούνε και δεν δέχονται καμιά συζήτηση γύρω από τα θέματα και τα προβλήματα που προκύπτουν αναγκάζουν πολλούς, όταν δίδεται η ευκαιρία, να πέφτουν θύματα των αιρετικών.

Όταν ο ποιμήν, για να μιλήσω παραβολικά, δεν μεριμνά όσο και όπως πρέπει για όλο του το ποίμνιο το ίδιο, ασφαλώς τα πρόβατα που αισθάνονται παραμελημένα, θα αναζητήσουν αυτό που πρέπει ή νομίζουν ότι τους ανήκει σε άλλον ποιμένα. Νομίζω δε ότι περισσότερο κίνδυνο να χαθούν έχουν όσα μένουν μετέωρα και περιπλανώμενα παρά όσα θα στεγαθούν σε άλλο ποιμνιοστάσιο διότι και εκείνο θα λειτουργεί με κάποιους νόμους και αρχές.

Και μετά ο παππούς έστρεψε την προσοχή του και εξήτασε μερικά απλά προβλήματα αλλά βασικά για τη θεμελίωση της αγάπης και της ευτυχίας στους ανθρώπους κυρίως των οικογενειών.

Όλοι οι κληρικοί μας είναι με πολλή αγάπη καλοδεχούμενοι στα σπίτια μας και ευχαρίστως να δεχθούμε τα όσα πρέπει να μας πουν και να καθοδηγήσουν την πίστη μας, αλλά μέχρι το σαλόνι, ακόμα να δεχθώ και στους άλλους χώρους του σπιτιού, αρκεί να είναι σε θέση να μην προκαλούν κακό.

Δυστυχώς μπαίνουν στις κουζίνες μας και με τον τρόπο που χειρίζονται τη διατροφή μας και τα θέματα που αφορούν τις νηστείες φανατίζουν μερικούς και κυρίως τις γυναίκες, σε τέτοιο σημείο που ησυχία δεν υπάρχει στο σπίτι.

Το να φάει κανείς ψάρι, την τιμή του οποίου πολλοί δεν τολμούν ούτε να την

αντικρίσουν, δεν είναι αμαρτία, αν όμως τολμήσει κάποιος να πει ένα ποτήρι γάλα, ένα αυγό ή λίγο τυρί, είναι αμαρτωλός και πάει κατ' ευθείαν στην κόλαση.

Εχουν, δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα όλα τα σπίτια να κάνουν δυο φαγητά, ένα νηστίσιμο και ένα όχι, και εννοώ τις απλές νηστείες, αν στο σπίτι προκύψει το πρόβλημα γίνεται τεράστιο και γιατί όχι και τραγικό κυρίως όταν ο ή η νηστεύουσα κατ' αυτόν τον τρόπο βλέπει τα άλλα άτομα ως ανάξια της αγάπης του Κυρίου μας, ή ακόμα με μόνο αυτό το αιτιολογικό να θεωρούν τον εαυτό τους άξιο να μεταλαμβάνουν, όποτε θέλουν, άσχετα με το ποια είναι η διαγωγή τους στους συνανθρώπους μας.

Αλλά το κακό δεν σταματά έως εδώ, αρκετοί βάζουν το χέρι στο πορτοφόλι και στα περιουσιακά αποκτήματα των πιστών που με τον τρόπο τους, τους παραπλανούν.

Προσωπικά ο παππούς ούτε αυτό το έβρισκε πέρα για πέρα παράλογο, αρκεί να γίνεται με κάποια συναίνεση και γνώση των μελών της οικογένειας. Δυστυχώς υπάρχουν περιπτώσεις που χρηματικά ποσά διοχετεύονται σύμφωνα και με το **να μη γνωρίζει η αριστερά τι ποιεί η δεξιά,** προς εξασφάλιση του παραδείσου, συχνά εν αγνοία των άλλων μελών της οικογένειας, ή ακόμα αν έχεις τον άνθρωπό σου να τον περιποιείσαι και όταν πεθάνει, αν έχει κάποιο περιουσιακό στοιχείο, αντί να σου μείνει έστω ως ένα ευχαριστώ, να έχουν καταφέρει να σου το φάνε οι επιτήδριοι.

Τι να σκεφθεί κανείς όταν μητροπολίτης έφθασε στο σημείο να στείλει εγκύκλιο στους πιστούς με υπόδειγμα διαθήκης (βλέπε εφημερίδα ΤΟ ΒΗΜΑ 19-8-2000) ώστε να διατεθούν τα υπάρχοντά τους στην εκκλησία προκειμένου να τα βρει η ψυχή τους στην άλλη ζωή; Ετσι λες μήπως έχει δίκιο η παροιμία που λέει ότι **"το πάθος τους για το χρυσό το κρύβουν πίσω απ' το Χριστό"!!!**

Αλλά σκέφθηκε ο παππούς υπάρχουν και χειρότερα. Πολλοί κληρικοί μας έχουν φθάσει στο σημείο να παραβιάζουν και το άβατο του σπιτιού. Μπήκαν δηλαδή και στην κρεβατοκάμαρα πολλών πιστών αφελών, και υπάρχουν τέτοιοι, σκέφθηκε δε κάποιες περιπτώσεις που είχε υπόψη του, όπως σύζυγος που συχνά εξομολογείτο επ' ουδενί λόγο δεχόταν να κοιμηθεί με τον σύζυγό της. Ο φουκαράς της έλεγε: **πας και εξομολογείσαι, λες στον εξομολόγο σου ότι δεν δέχεσαι τον άντρα σου και σου λέει ότι κάνεις καλά; Άλλη περίπτωση** άπλωνε ο σύζυγος το χέρι του στη γυναίκα του και εκείνη του απαντούσε, πάρε το χέρι σου από πάνω μου γιατί με κάνεις να αισθάνομαι σαν πόρνη. Μια άλλη που παραθέριζε, πήρε το σύζυγο τηλέφωνο να μάθει τι κάνει και τον ρωτά αν θα τον περιμένει το Σάββατοκύριακο και όταν εκείνος της απάντησε και φυσικά θέλω να έλθω αλλά ως σύζυγος... η σύζυγος του απαντά, αυτό βγάλε απ' το μυαλό σου.

Άλλος πήγε στο Άγιο Όρος όπου και εξομολογήθηκε, ο μοναχός τον ρωτά, είσαι παντρεμένος; Ναι, του απαντά, έχω και δυο παιδιά, οπότε ο αθεόφοβος του λέει αν θέλεις να σώσεις την ψυχή σου δεν θα ξαναπάς στη γυναίκα σου. Ο παππούς στη συνέχεια είπε μέσα του, Θεέ μου με αυτή τους τη συμπεριφορά παραβιάζουν ή όχι, το άβατο του σπιτιού και δεν είναι υπεύθυνοι για τη διάλυση του ιερότερου μυστηρίου του γάμου!!!

Και κατέληξε:

Κυρίε μου το μυαλό που έχουν αρκετοί εκπρόσωποί σου, σιγά-σιγά, αν δεν αναλογισθούν τις ευθύνες τους και δεν συμμορφωθούν, θα μείνουν με όσους έχουν το ίδιο μυαλό και ας καταλάβουν κάποια φορά ότι οι αιρέσεις και οι αιρετικοί μπορεί να είναι και δικά τους δημιουργήματα.

Έφυγαν Για Τη χώρα Των απέλων

Νίκος Γ. Παπαθεοδώρου

Πέθανε στις 18 Ιανουαρίου 2005 ο **Νίκος Γ. Παπαθεοδώρου**, 61 ετών. Γεννήθηκε στο Ροβολιάρει Φθιώτιδας. Από το πρώτο φως της ζωής του μέχρι την ώρα που έφυγε η ζωή του ήταν γεμάτη βάσανα.

Σε ηλικία μόλις τεσσάρων ετών έχασε τον πατέρα του και έναν ετεροθαλή αδερφό του, περίπου 19 ετών στον εμφύλιο πόλεμο, το 1950 όταν όλοι γυρίσαμε στα χωριά μας, μετά από τρία χρόνια που είχαν εκκένωθεί. Γυρίζοντας λοιπόν στο χωριό με χήρα μάνα, να ζητήσει τέσσερα παιδιά και τον εαυτό της πέντε.

Φτώχεια με το τσουβάλι. Πολλές φορές και το ψωμί στερήθηκε. Όλοι μας βέβαια, αυτός πιο πολύ. Τελειώνοντας το δημοτικό σχολείο μπήκε στη βιοπάλη για το επιζήν. Πήγε στην Αθήνα. Κουραστικές εργασίες. Το μεροκάματο πάρα πολύ πενιχρό. Παντρεύτηκε την χωριανή του **Ελένη Χ. Μπούκα**. Απέκτησε τρία παιδιά, δύο κορίτσια και ένα αγόρι. Χάρηκε τα τρία εγγονάκια του. Και πριν περίπου 10 χρόνια αρρώστησε, από λίγο πιο πάνω πιστό από το κανονικό. Συντόμευσε τη ζωή του και έφυγε στις 18 Ιανουαρίου.

Νίκο, το χρώμα που σε σκέπαζε να είναι πολύ ελαφρύ.

Ο κουμπάρος σου
Κων/νος Ε. Παπαθανασίου

Προσφορά στη μνήμη Δημήτρη Σακελλάρη

Αντί στεφάνου, για τον αγαπημένο φίλο, συνάδελφο, κουμπάρο και νονό Δημήτρη, η οικογένεια **Ηλία και Λούλας Σπυροπούλου** προσέφερε 50€.

Αντίο θείε!

Ύστατο χαιρε στο θείο και δάσκαλό μου Δημήτριο Σακελλάρη

Νιώθω ότι πρέπει να πω λίγα λόγια για το θείο μου, **Δημήτρη Σακελλάρη** που τόσο πρόωρα έφυγε από κοντά μας.

Νομίζω ότι η υστεροφημία είναι το καλύτερο για έναν άνθρωπο όταν φεύγει από αυτόν τον κόσμο. Ο βίος και η πολιτεία σου είναι παράδειγμα προς μίμηση γι' αυτούς που σε έζησαν από κοντά. Θυμάμαι ότι ήσουν πάντα καλός και πρόθυμος να με ακούσεις. Σε ευχαριστώ για όλα τα χρόνια που περάσαμε μαζί και την απέραντη βοήθειά σου σαν δάσκαλος και σαν θείος!

Χάρης στη βοήθειά σου κατάφερα να φτάσω στο επίπεδο μόρφωσης και επαγγελματικής καταξίωσης που έχω σήμερα. Με βοήθησες σε όλες τις στιγμές της ζωής μου, είτε με τις μαθηματικές σου γνώσεις, είτε με τις συμβουλές σου μέσω e-mail τα τελευταία χρόνια που δεν είμαι στην Ελλάδα.

Θυμάμαι πολλές καλές στιγμές. Τις πολλές ώρες που είμασταν στο τηλέφωνο για να λύσουμε τις δύσκολες ασκήσεις μου στο σχολείο την χρήσιμη και πολύτιμη συμβουλή σου για να μπω στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών, αλλά και τις ωραίες συζητήσεις μας για πολιτικά και οικονομικά θέματα του παρόντος αλλά και του παρελθόντος. Είμασταν πάντα σύμφωνοι σε όλα, αλλά ήταν ευχάριστο το να συζητάμε μαζί.

Τα τελευταία χρόνια δεν είχαμε την ευκαιρία να συναντιόμαστε συχνά αλλά και πάλι είχαμε συγκοινωνία κυρίως μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου και τηλεφώνου. Τον τελευταίο καιρό όμως δεν είχαμε αυτήν την ευκαιρία και σου μίλησα για τελευταία φορά στις 26 Οκτωβρίου. Το ότι έφυγες από κοντά μας τόσο πρόωρα με συγκλόνισε και ακόμη δεν έχω συνέλθει. Είναι ακόμη πιο δύσκολο όταν ανοίγω τον ηλεκτρονικό

υπολογιστή και βλέπω το όνομά σου και τα μηνύματά σου.

Δεν μπορέσα να είμαι παρών να σε αποχαιρετήσω! Σου λέω όμως τώρα, καλό σου ταξίδι, θα σε θυμάμαι πάντα! Αντίο θείε!

Νικόλαος Αδάμ,
το γένος Σακελλάρη

Στο Δημήτρη

Το μέγεθος του πόνου δεν είναι το ίδιο για όλους. Ο Θεός μέσα στην απέραντη σοφία του έκρυψε τον πόνο στη μέση του Παράδεισου, για να είμαστε πάντα σ' επαγρύπνηση. Κανείς δεν γνωρίζει τι πρόκειται να συμβεί τα επόμενα λίγα λεπτά κι ωστόσο οι άνθρωποι συνεχίζουν να πηγαίνουν μπροστά, επειδή έχουν εμπιστοσύνη, επειδή έχουν πίστη.

Οι αποφάσεις του Θεού είναι πάντοτε μυστηριώδεις. Το μέλλον γενικά και το μέλλον του καθενός μας ανήκει στο Θεό. Μόνο εκείνος το αποκαλύπτει υπό εξαιρετικές συνθήκες.

Στο Δημήτρη το αποκάλυψε κατά τρόπο που προκαλεί σπαραγμό και βουβό κλάμα.

Τον κάλεσε κοντά του την ώρα της πλήρους ωριμότητάς του, την ώρα που χαιρόταν και καμάρωνε τα παιδιά του, την ώρα που περηφανευόταν, για τους μαθητές του και τους

συναδέλφους του καθηγητές, την ώρα που είχε στήσει το σπιτικό του και το απολάμβανε, την ώρα που σχεδίαζε να ανακατασκευάσει το πατρικό του σπίτι στο Ροβολιάρει Φθιώτιδας, όπου γεννήθηκε και μεγάλωσε.

Μυστήριο «αι βουλαί του Κυρίου». Το συνετότερο πράγμα που μπορούμε να βιώσουμε είναι να αποδεχτούμε το μυστήριο! Η θλίψη και ο πόνος, εφόσον αντιμετωπιστούν χωρίς φόβο, είναι διαβατήριο προς τη γαλήνη της ψυχής.

Από καταβολής κόσμου οι άνθρωποι αναγνώριζαν την πραγματική αγάπη από το φως στα μάτια τους. Αυτό το φως περισσεύει στα μάτια του Δημήτρη.

Ήταν ο **Δημήτρης πηγή που ξεχειλίζει από καλοσύνη, ευγένεια, καταδεκτικότητα και πραότητα.**

Τη λάμψη του κόσμου τούτου, ο Δημήτρης, την έβλεπε πρόσκαιρη και

δε μετρούσε τη ζωή του μ' αυτή.

Έθεσε στόχους και αγωνίστηκε για τα όνειρά του. Είναι συχνά οι ανώνυμοι ήρωες που αφήνουν τα πιο βαθιά σημάδια στο πέρασμά τους απ' τη ζωή. Ο **Δημήτρης άφησε πίσω του σημάδια αρετής.**

Ας μου επιτρέψουν οι οικείοι του Δημήτρη να τους πω ότι η θλίψη δεν είναι αιώνια, όταν βαδίζουμε κάτω απ' τον ήλιο, που τα πάντα που φωτίζει είναι γραμμένα απ' το ίδιο χέρι, το χέρι που αφυπνίζει την αγάπη που γεννά την παρηγοριά και την παραμυθία.

Με θάρρος ας πουν «ναι» στη ζωή και ας βαδίσουν μπροστά με ολόρθη την ψυχή. Σ' όλες τις γλώσσες οι σημαντικότερες λέξεις είναι μικρές: ΝΑΙ, ΑΓΑΠΗ, ΘΕΟΣ. Είναι λέξεις που γεμίζουν τεράστιους χώρους κενούς και νοηματίζουν τη φευγαλέα ζωή μας!

Θ. Νέλλας

Η πίστη «σώζει»

Η επιστήμη αναγνωρίζει τη σημασία της

Το ότι με βαθιά πίστη κατόρθωσαν άνθρωποι να κινητοποιήσουν εσωτερικές δυνάμεις και να απελευθερωθούν από ασθένειες, των οποίων οι αιτίες ήταν περισσότερο ψυχοσωματικές παρά βιοφυσικές, αυτό είναι ήδη γνωστό εδώ και χιλιάδες χρόνια.

Να όμως που ήρθε σήμερα η επιστήμη να το επιβεβαιώσει. Σύμφωνα λοιπόν με τελευταίες έρευνες (βλέπε περιοδικό «Psychologie Heute», Μάρτιος 2005), «άνθρωποι που πιστεύουν και διαλογίζονται, θεραπεύονται από ασθένειες γρηγορότερα, είναι ανθεκτικότεροι σε ασθένειες όπως η κατάθλιψη και χρειάζονται λιγότερα παυσίπονα».

Το άγχος

Πολλές σύγχρονες ασθένειες, οι λεγόμενες νόσοι της σύγχρονης εποχής, έχουν τις ρίζες τους στο χρόνιο άγχος. Το άγχος και οι εξοντωτικοί ρυθμοί της σημερινής ζωής είναι οι αιτίες εξασθένησης του ανοσοποιητικού συστήματος του οργανισμού, η οποία οδηγεί σε πολλές ασθένειες.

Επιστημονικές έρευνες διαπιστώνουν ότι όχι η πίστη αυτή καθ' αυτή, αλλά το ευνοϊκό ψυχικό περιβάλλον, που αυτή διαμορφώνει, είναι η πραγματική αιτία κάποιων ιάσεων. Πίστη λοιπόν και διαλογισμός πάνε μαζί με ψυχική υγεία και σωματική

χαλάρωση.

Έρευνες έχουν επίσης διαπιστώσει το εξής παράδοξο:

Σε ανίατες ασθένειες, αυτοί που συνήθως αναζητούν θεραπεία σε τεχνικές εσωτερικού διαλογισμού, αυτοσυγκέντρωσης και πίστης είναι συνήθως άτομα με υψηλό επίπεδο εκπαίδευσης. Διότι ο εσωτερικός διαλογισμός και η πίστη δεν είναι κάτι που επιβάλλεται απ' έξω και απαιτεί έναν βαθμό καλλιέργειας.

Μόνο με τον εξωτερικό «φόβο Κυρίου» δεν κινητοποιούνται δυνάμεις διαλογισμού και εσωτερικής ισορροπίας. Με τη χρήση του θεικού φόβου, το πολύ-πολύ να ξερκίσσεις με τη βία κάποια κακά πνεύματα από το μυαλό κάποιων δυστυχισμένων ψυχών, πριν καταλήξουν για πάντα σε κανένα ψυχιατρείο.

Ολιστική προσέγγιση

Η νευροβιολογία σήμερα αναγνωρίζει ότι υπάρχει άμεση σχέση ανάμεσα στην ψυχική έκσταση και στη θεραπεία μερικών ασθενειών, που έχουν σχέση με την αδρανοποίηση κάποιων σωματικών οργάνων ως αποτέλεσμα ψυχοσωματικών νευρώσεων.

Η **ιατρική επιστήμη σήμερα αναγνωρίζει ολοένα και περισσότερο ότι ήταν λάθος η παράθεση του πνευματικού ή ψυχικού παράγοντα στη θεραπεία.** Ανακάλυψε πάλι τη

λεγόμενη ολιστική προσέγγιση, αυτό δηλαδή που δίδαξε ο πατέρας της Ιατρικής, Ιπποκράτης, ότι η **υγεία είναι ένας συνδυασμός ισορροπιών ανάμεσα στο σώμα, την ψυχή και το περιβάλλον.**

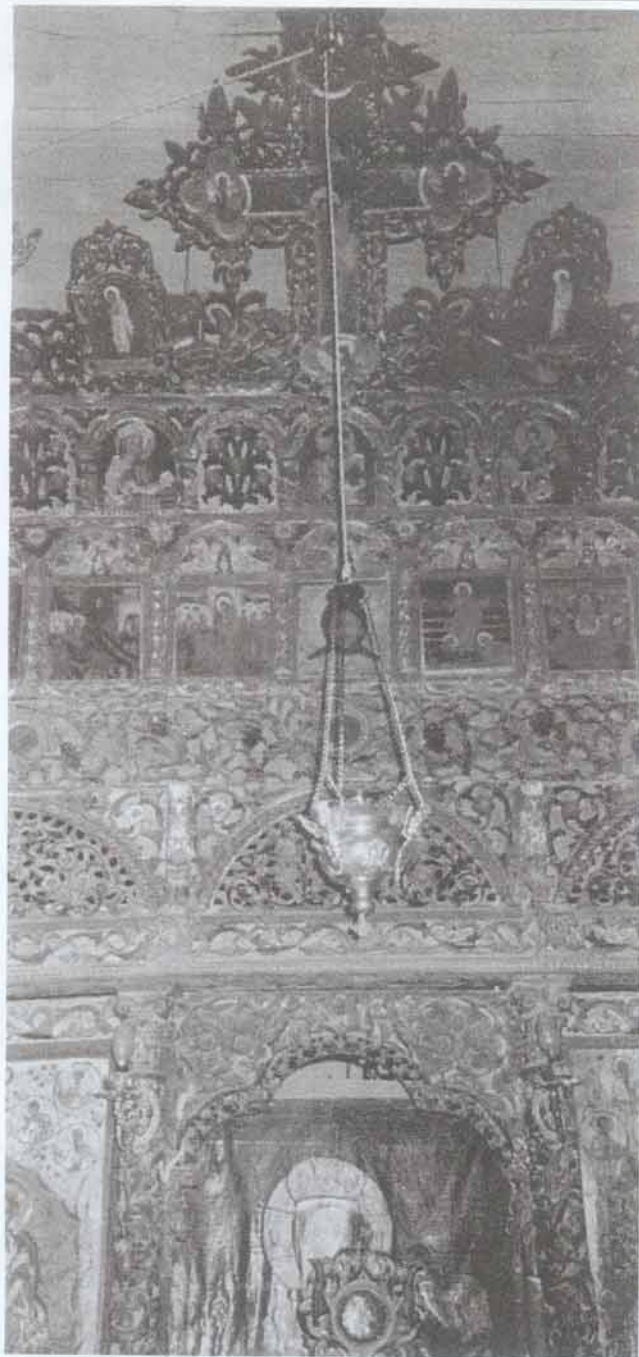
Ο Ντοστογιέφσκι

Υπάρχουν όμως και πολλοί νευρολόγοι - ψυχίατροι, φετιχιστές της επιστήμης, οι οποίοι πιστεύουν ότι ο Μωυσής, η Αγία Ιωάννα της Λωραίνης (Jeanned d' Arc), καθώς και άλλοι, που οραματίστηκαν συνομιλία με τον Θεό και έγιναν εντολοδόχοι του, ήταν μάλλον επιληπτικοί.

Οι περισσότεροι παίρνουν ως παράδειγμα τον επιληπτικό Ντοστογιέφσκι, ο οποίος στον «**Ηλίθιο**» περιγράφει την εμπειρία ενός επιληπτικού κάπως έτσι: «Και αίφνης, μυαλό και καρδιά διαπεράστηκαν από ένα ασυνήθιστο φως... Όλες οι ταραχές, οι ανησυχίες και οι αμφισβητήσεις αμβλύθηκαν ως δια μαγείας και ανυψώθηκαν σε μια ηρεμία αρμονικής χαράς και ελπίδας...».

Φανταστείτε λοιπόν τι θα συνέβαινε αν ζούσε σήμερα ο Μωυσής και έπεφτε στα χέρια παραδοσιακών γιατρών-τεχνολόγων.

Θα κατέληγε μάλλον σε μια κλινική με τη βία και θα του γινόταν λοβοτομή εξαγωγής μέρους του εγκεφάλου που θα εθωρείτο αιτία του προβλήματος.

Η σκεπή του Αγίου Γεωργίου, κουρασμένη απ' τα πολλά χρόνια, δεν θγάζει όλα τα νερά έξω. Το τέμπλο, αυτό το σπάνιο καλλιτέχνημα, κινδυνεύει απ' τα σταλάσματα.

Ας στρατευθούμε όλοι στον αγώνα για εξασφάλιση των αναγκαίων πόρων που θα μας βοηθήσουν να αλλάξουμε ξυλεία και κεραμίδια της στέγης.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ο Σύλλογός μας οργανώνει ημερήσια εκδρομή στην κρεμαστή γέφυρα Ρίου-Αντίρριου, στις 15 Μαΐου 2005, ημέρα Κυριακή. Αναχώρηση από την πλατεία Λαυρίου, ώρα 7:30 το πρωί.

Τιμή εισιτηρίου: 10€.

Δηλώστε συμμετοχή στα τηλέφωνα:

1) 210-6456301 (Λούλα Σπυροπούλου)

2) 210-7714014 (Γεωργία Ευθυμίου)

Θυμάσαι που ήσουν Υπουργός Εξωτερικών όταν έστειλα τον Βαθύλη στα Ιεροσόλυμα;

Ανοιχτό γράμμα προς τους συγχωριανούς μου

Φίλες και φίλοι, η καθαριότητα στο χωριό μας και η προστασία του περιβάλλοντος είναι κοινωνικά αγαθά. Ζούμε σε όμορφη φύση με πολύ πράσινο. Ποιος ο λόγος που κάποιοι από μας ρυπαίνουν τους γύρω χώρους;

Το καθαρό περιβάλλον δεν είναι αποκλειστική ευθύνη και υποχρέωση μόνο της Κοινοτικής Αρχής. Καθένας από μας τους πολίτες έχει ιερή υποχρέωση να διατηρεί καθαρή την αυλή του, τη γειτονιά του, τη βρύση, το χώρο γύρω απ' τις Εκκλησίες.

Είναι γνωστό ότι κάθε Σάββατο περνά το απορριματοφόρο όχημα του Δήμου.

Γιατί επιμένουν ορισμένοι - τους

ξέρουμε ποιοι είναι - να πετάνε σκουπίδια στα ρέματα; Σκουπίδια στη Σάρα, σκουπίδια και νάυλον σακούλες στο Πέρα Ρέμα, στη Σαρακίτσα και στον παλιό σκουπιδότοπο, που έχει κλείσει πλέον από τότε που ο Δήμος Μακρακώμης ανέλαβε την αποκομιδή των απορριμμάτων από όλες τις Κοινότητες ευθύνης του.

Είναι καιρός, σεβόμενοι τον εαυτό μας και τον πολιτισμό μας, να σταματήσουμε να λερώνουμε και να ασχημίζουμε ό,τι η φύση του χωριού μας έχει κάνει όμορφο.

Με πολλή αγάπη
Γιάννης Κουφιώτης
Ροβολιάρη 10-4-2005

Σκίτσο του Ηλία Μακρή

Ο σόφρων κάνει καλό στον εαυτό του, ο ενάρετος κάνει καλό στους άλλους.

Βολταίρος

Δε μας έδωσες καρδιά για να μισούμε ο ένας τον άλλο και χέρια για να αλλησφαζόμαστε Θεέ όλων των όντων, όλης της οικουμένης και όλων των εποχών. Μακάρι οι άνθρωποι να μπορέσουν να θυμηθούν ότι είναι αδέλφια!

Βολταίρος

Παγίδες στις διαδικτυακές διαδρομές

Όλο και πληθαίνουν τα ανησυχητικά μηνύματα που μας έρχονται απ' όλο τον κόσμο για τις παγίδες - και μερικές φορές θανάσιμες - που κρύβουν οι περιπλανήσεις στους χώρους του διαδικτύου. Άλλωστε, όλες οι περιπλανήσεις έκρυβαν παγίδες και ξαφνιάσματα και θα έπρεπε να είχε γίνει η κατάλληλη προετοιμασία και για τις σύγχρονες διαδικτυακές διαδρομές.

Ωστόσο δεν έγιναν... Και για να μη φανεί ότι υπάρχει αντίθεση με κάθε τι το καινούργιο και το σύγχρονο, θα αρχίσω τους προβληματισμούς μου από ένα παλιό παιδικό αίνιγμα που για δεκαετίες κυκλοφορούσε και ίσως να κυκλοφορεί ακόμα στις σχολικές αίθουσες και προαύλια: **“Τι είναι εκείνο, που ενώ είναι άψυχο, έρχεται μπροστά σου μόλις το καλέσεις;”** Πατώντας ένα κουμπί έρχεται μπροστά μας το ασανσέρ. Ποτέ όμως δεν καθίσαμε να σκεφτούμε τις αλλαγές που έφερε στη ζωή μας αυτό το μηχανήμα.

Μας βοήθησε να χτίσουμε σπίτια με περισσότερους από δύο ορόφους. Μας έκανε να ανεβαίνουμε ψηλότερα, να κινούμαστε πιο άνετα, να μεταφέρουμε τα πράγματά μας με λιγότερο κόπο. Έκανε τους ανθρώπους να συγκεντρωθούν σε πόλεις και σε κτίρια ψηλότερα και πολυπληθέστερα από όσο ποτέ πριν. Έφερε τους αστροναύτες ως τον τελευταίο όροφο του διαστημολιού για το ταξίδι του ανθρώπου στο διάστημα. Ελάχιστα μόνο έχουμε ασχοληθεί με τα αρνητικά αυτής της τεχνολογίας. Δε θα το κάνουμε ούτε τώρα. Ο σημερινός κόσμος μας είναι γεμάτος από κουμπιά. Πατάς μερικά και βγαίνεις... αμπάριζα στο διαδίκτυο. Εκεί συναντάς πολλά: πληροφορίες, διασκεδάσεις, επικοινωνίες χωρίς να σηκωθείς απ' την καρέκλα σου.

Αυτό είναι μια γοητευτική ιδέα, μια σημαντική πρόκληση. Η κατάργηση των δυσκολιών μετακίνησης, η αγνόηση συνόρων, μας κάνουν να αφήνουμε πλέον οριστικά πίσω μας τον κόσμο που γνώρισαμε, τους γείτονές μας -αν προλάβαμε να τους γνωρίσουμε- ή τους χώρους που συναντήσαμε γνωστούς και φίλους και δημιουργήσαμε ανθρώπινες διαπροσωπικές σχέσεις, με όσους μπορούσαμε. Σίγουρα ο κόσμος μας και ο κόσμος των παιδιών μας θα είναι διαφορετικός σε λίγα χρόνια, σε λίγες δεκαετίες. Όπως έγινε διαφορετικός και με εκείνο το κουμπί του ασανσέρ.

Γνωρίζουμε καλά όμως ότι κάθε τι το καινούργιο κουβαλάει μαζί του και τη δύσκολη πλευρά του. Ισχύει - ίσως για πάντα - αυτό που είπαν οι πρόγονοί μας **“ουδέν καλόν αμιγές κακού”** και το αντίστροφό του. Έτσι αποφάσισα να παραθέσω εδώ κάποιες σκέψεις και ανησυχίες

για το καινούργιο μέσο: το διαδίκτυο, τον κυβερνοχώρο.

Πολλοί είναι αυτοί που αναρωτιούνται αν το διαδίκτυο είναι υγιές μέσο επικοινωνίας.

Στηρίζουν το σκεπτικισμό τους σε μελέτες που δείχνουν ότι οι χρήστες - οι σατανικοί - σταμάτησαν να συναναστρέφονται με τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειάς τους και ο κύκλος των φίλων τους μικραίνει όσο μεγαλώνει ο χρόνος που περνούν με σύνδεση. Κατάθλιψη και μοναξιά βιώνουν όσοι “σερφάρουν” στο διαδίκτυο.

Αυτή η κατάθλιψη λένε ότι οφείλεται κυρίως στο γεγονός ότι τα μηχανήματα και η τεχνολογία μπορεί να επιτρέπουν την επικοινωνία, δε διευκολύνουν όμως τη συναισθηματική επαφή και επικοινωνία.

Απουσιάζει ο μη-λεκτικός τρόπος επικοινωνίας, ο οποίος και μεταφέρει το σημαντικότερο όγκο των στοιχείων της επικοινωνίας.

Η σωστή επικοινωνία είναι αυτή που γίνεται σε μια σχέση που τα άτομα μπορούν και έχουν την ευκαιρία να εκφράζουν τα συναισθήματά τους και εισπράττουν από τους άλλους ότι αυτοί τα νιώθουν, τα αναγνωρίζουν, τα αποδέχονται. Και τα ίδια τα άτομα - πομποί συναισθημάτων είναι σε θέση να αναγνωρίζουν και να αποδέχονται και αυτά τα συναισθήματα των άλλων.

Το μηχανήμα δεν επιτρέπει αυτή την ανοιχτή και αμοιβαία έκφραση συναισθημάτων και τη βίωση αποδοχής τους.

Όπως γνωρίζετε, οι πρόγονοί μας επινόησαν το μύθο του Προμηθέα και του Επιμηθέα. Ο Επιμηθέας άρχισε να δραστηριοποιείται εκ των υστέρων, μετά τα γεγονότα. Ήταν δηλαδή η προσωποποίηση της απρονοησίας. Έτρεχε να διορθώσει όσα στραβά προέκυπταν. Αντιθέτως, ο Προμηθέας προέβλεπε τα πάντα, ήταν προνοητικός. Έτσι, η επιφύλαξη που διατυπώθηκε πιο πάνω, δεν έχει σκοπό να μας σταματήσει από το να προχωρήσουμε στην καινούργια πρόκληση, στον καινούργιο κόσμο.

Απλά θέλει να συμβάλει στο να προσπαθήσουμε όλοι μας να γίνουμε σιγά σιγά Προμηθείς.

ΗΛΙΑΣ Δ. ΝΕΛΛΑΣ

Σημείωση 1: Το κείμενο αυτό δημοσιεύτηκε στην ηλεκτρονική εφημερίδα των παιδιών του Δημοτικού Σχολείου του Κολλεγίου Αθηνών.

Σημείωση 2: Ο Ηλίας Νέλλας, συνταξιούστης, ήταν δάσκαλος και άλλα 20 χρόνια ως ψυχολόγος στο Κολλέγιο Αθηνών μετά από ειδικές μεταπτυχιακές σπουδές στα Πανεπιστήμια Αρκάνσας και Χάρβαρντ.

«Προσκυνούμεν σου Τα Πάθη, Χριστέ...»

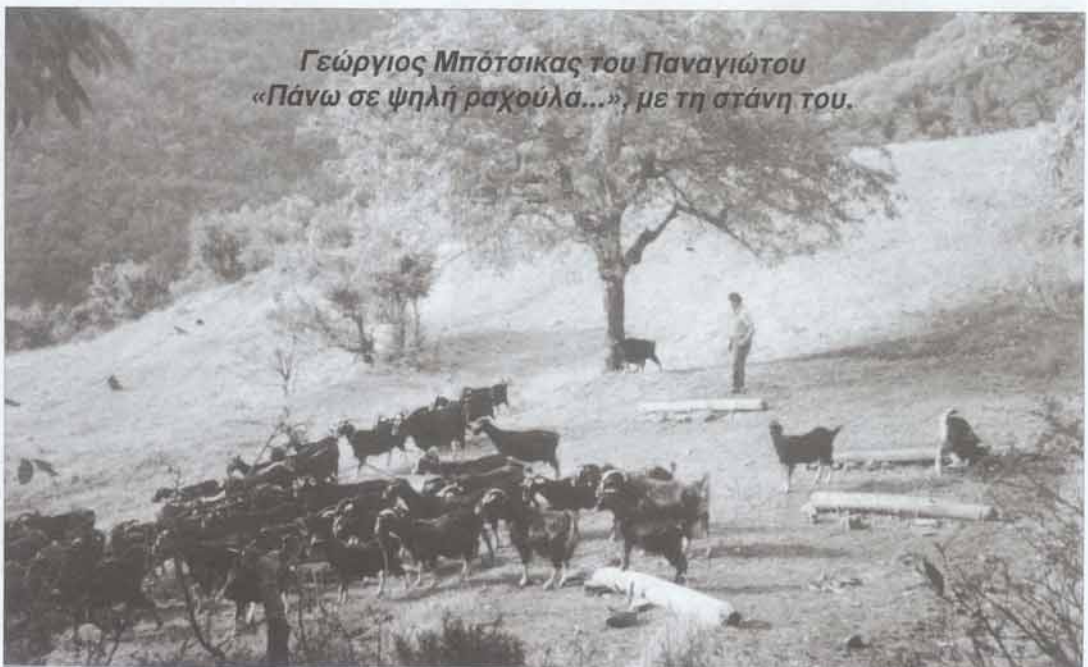
Κείμενο

«Σήμερα κρεμάται επί ξύλου ο εν ύδασι την γην κρεμάσας. Στέφανον εξ ακανθών περιτίθεται ο των αγγέλων Βασιλεύς. Ψευδή πορφύραν περιβάλλεται ο περιβάλλων τον ουρανόν εν νεφέλαις. Ράπισμα κατεδέξατο ο εν Ιορδάνη ελευθέρωσας τον Αδάμ. Ήλοις προσήλωθη ο Νυμφίος της Εκκλησίας. Λόγχη εκεντήθη ο Υιός της Παρθένου. Προσκυνούμεν σου τα πάθη, Χριστέ. Δείξον ημίν και την ένδοξόν σου Ανάστασιν».

(Ορθρος Μ. Παρασκευής,
Ύμνος του ΙΕ' Αντιφώνου)

Μετάφραση

Σήμερα κρεμιέται πάνω στο Σταυρό εκείνος που κρέμασε τη γη πάνω στα νερά. Στεφάνι από ακάθια έχει πάνω στο κεφάλι του ο Βασιλιάς των αγγέλων. Ψεύτικο βασιλικό ένδυμα ντύνεται αυτός που ντύνει τον ουρανό με σύννεφα. Καταδέχτηκε να ραπιστεί εκείνος που με το Βάπτισμά του στον Ιορδάνη λευτέρωσε τον Αδάμ. Με καρφιά καρφώθηκε στο Σταυρό ο Νυμφίος της Εκκλησίας. Με λόγχη τρυπήθηκε ο Γιος της Παρθένου. Προσκυνούμε τα Πάθη σου, Χριστέ. Αξίωσέ μας να δούμε και την ένδοξη Ανάστασή Σου.

Γεώργιος Μπότσκας του Παναγιώτου
«Πάνω σε ψηλή ραχούλα...», με τη στάνη του.